

ningschampions (vilka på prov måste ha bevisat sin bruksduglighet) och t. o. m. bruksprovschampions (vilka måste ha en viss exteriorkvalitet) fallit platt till marken enligt den prövningsmetod som de tror vara osviktig vid korningarna. Man kan då verkligen fråga sig: Är det fel på systemet eller på hundarna?

Låt oss se på collien. Det är långt ifrån ovanligt att vid en hastig besiktning hela skalan på vänstersidan av korningstabellen (0 — rädd, nervös; 1 — skygg, modlös; 2 — feg, lättretad; 3 — försiktig, misstänksam, för litet självförtroende; 4 — mindre modig, lätt att reta, svår att lugna, ej godmodig) kan tillämpas på collien. Eller som man generellt skulle uttrycka det: Collien har en dålig karaktär. Vad som nu avses med dålig. Men det är säkert ingen tillfällighet att 100 % av samtliga korningsprövade collies klarat karaktärsprevet med siffrorna 4, 5 och 6 under det att ett skrämmande stort antal schäfer fallit igenom. (Så som proven försiggår skulle jag för övrigt vilja ersätta ordet "kampdrift" i tabellen med "försvarsdrift".) Collien med den "dåliga karaktären" skulle således ha idealtemperament för det ändamål som avses med korning. Ger oss inte detta något att tänka på? Kanske att en viss nervanspänning är förutsättningen för förekomsten av medfödd försvarsdrift. Elimineras man genom avelskorningarna de labila nerverna, blir resultatet kanske en godmodig och apatisk hund utan "kampdrift". Jag vill här inte ens beröra den inlärdas skyddsattityden. Collien gav vid korningarna det renaste utslaget då ingen av dem var skyddsutbildad, vilket däremot var fallet med en stor del av schäfrarna, vilket gjorde de givna förutsättningarna så olika att en rättvis bedömning var ytterst tvivelaktig.

Jag framhåller nu att den enskilde individens beskaffenhet — i synnerhet när det gäller de små detaljerna — icke är någon garanti för dess avelsvärde och icke får tillmätas för stor betydelse. Detta gäller i synnerhet beträffande de psykiska egenskaperna, när vår förmåga att rätt värdebedöma dem måste starkt ifrågasättas. De erfarna djuruppfödarna har med bistånd av genetikerna undan för undan ersatt de gamla metoderna, att försöka gissa sig till ett djurs avelsvärde på grund av dess egen beskaffenhet, med metoden att söka finna varje djurs genotyp, dess ärftliga egenvärde. Det särpräglade, individuella draget är

ofta ur nedärvningssynpunkt av synnerligen spröda kvaliteter.

Så som korningssystemet praktiskt tillämpats i vårt land synes alltför liten hänsyn ha tagits till arvsförhållanden, till härstammningslinjernas kvalitet och betydelse. Till största delen synes man ha fastnat inför detaljer av avelstekniskt mycket tvivelaktig valör. Teorin är en sak, tillämpningen i praktiken en helt annan. Våra värdeomdömen på karaktärs-egenskaper och dessas variationer mot "bättre och sämre" stämmer med största sannolikhet inte i verkligheten. Hur många karaktärs-egenskaper är ej till övervägande delen påverkade genom miljön. Ett djurs slutliga egenskaper beror på i vilken miljö det utvecklats, och denna utveckling är följden av ett samspel mellan en mängd olika omständigheter. Dessa utvecklingsfaktorer är av två fundamentalt olika slag, ärftliga faktorer och icke ärftliga, yttre faktorer, som t. ex. miljö och dressyr. Trots att de två utvecklingsfaktorerna är helt väsensskilda kan man inte generellt påstå att de ärftliga faktorerna betyder mer än miljöfaktorerna eller omvänt. Ett ungt djur kan aldrig någonsin utvecklas om inte båda slagen av faktorer samverkar till denna utveckling. Men att bygga en avelsmetod på den icke ärftliga utvecklingsfaktorn måste vara helt förkastligt.

Man kunde möjligen påstå att korningssystemet lätt blir ett urval efter utställningsmetoden i dennas mest pregnanta form: Man utställer det uppvisade djuret för en detaljgranskning och detaljbeskrivning och förmenar att de värdeomdömen som sålunda av djurets fenotyp framgår, skall motsvaras av ett liknande värde för dess avelskompetens. Detta är teori. Praktiken visar kanske något helt annat, som framgår av avkomman. I avkommas kvalitet ligger givetvis ett djurs avelsvärde. Det är egentligen egendomligt att man så helt bortser från denna enklaste metod för värdering av nedärvningsförmågan. Vid en utställning får man inte ta hänsyn till några avelstekniska faktorer. Ett nytt värdebedömningssystem borde därför framför allt ta hänsyn just till härstammningsförhållanden. När så mycket står på spel varför inte tillgripa även de enklaste och billigaste sätten. Jag avser här utställningarnas avels- och uppfödargrupper, men omfattande *samtliga* djur, även de ur utställningsgruppen bortsorterade. Dessa skulle kunna utsättas för en officiell

eller inofficiell granskning, varvid man skulle kunna få en ganska god bild av fader- eller moderdjurets genotyp. Över huvud taget gäller att det prisbelönta djuret i sig själv icke med säkerhet har så stort avelsvärde som dess fader, moder eller far- och morföräldrar, varifrån man tyckt sig kunna konstatera att de goda egenskaperna kommit.

Författaren till detta observandum menar att vi troligen givit oss in på, eller rättare sagt vandrat vidare på en avelsmetod, som icke endast är vidhäftad stora brister utan just genom utdragandet av dess konsekvenser blir direkt farlig. Faran ligger även i att den önskvärda bredden inom avelsmaterialet går förlorad. En matador- eller championavel blir

här alltför lätt utbytt mot en korningsavel, inte till någon grad bättre — snarare motsatsen.

Brita Bengtson

Red:s anm.:

Ja, här var det nu nya synpunkter, som tydligen inte har ventilerats tillräckligt i tidningens spalter tidigare. Den för lösningen av frågan om avelskorning arbetande kommittén har dock säkerligen sin uppmärksamhet riktad även på de problem som skribenten här behandlar. Redaktionen väddade i förra numret till kommittén att delge oss om den tagit ställning till frågan om avelskorningens officiella genomförande och om systemet som skulle tillämpas, men enligt vad som erfarits är något besked från kommittén ännu icke moget att lämnas.

FRÅN LOKALAVDELNINGARNA

Söderhamn:

I slutet av 1951 samlades några hundintresserade på Torstenssons konditori i Söderhamn och dryftade frågan om bildandet av en brukshundklubb, vilket resulterade i att utlysa ett sammanträde för av saken intresserade till den 21 febr. 1952. Till sammanträdet kom 14 personer vilka samtliga anmälde sig som medlemmar, och klubbens bildande var ett faktum.

Som alltid är föret sämst i portgången och det går saktat komma igång. Vi har ju ej ännu synts till i prislistor från tävlingar och själva ej anordnat sådana, men vi kommer.

I propagandasyfte anordnades en uppvisning under sept. 1952, vilken samlade c:a 300 åskådare. Då vi själva var så gott som nybörjare på området fick vi hjälp vid uppvisningen av våra grannklubbar Bollnäs och Hudiksvall. Uppvisningen fick en mycket god kritik av pressen, för vilket vi givetvis var glada och tacksamma.

Under vintern ordnade vi kortage med affärsreklam genom staden, vilken tillförde klubbkassan en välkommen förstärkning. Efter kortegen körde vi ungar i pulka, och det var ett uppskattat nöje för alla ungar och en god konditionsträning för oss förare. Inkomsten av pulkaåkningen gick till Hollandshjälpen.

Under sommaren och hösten har vi byggt en klubbstuga vid vår arrenderade appellplan 3 km utanför staden. Stugan var monteringsfärdig och vi medlemmar har själva monterat upp den, samt varmbonat den, så nu har vi en härlig tillflyktsort och träffpunkt.

Vid försvarets dag, som anordnades av Fo 21 på Hälsinge regementets gamla exercisfält Moled, deltog klubben med den äran.

På eftersommaren och hösten har, under

vår energiske instruktör Bertil Ellgren, en intensiv träning med våra hundar pågått, som kulminerade i en uppvisning den 15 nov. Under ledning av vår instruktör hade 10 hundar särskilt tränats för denna uppvisning. Till uppvisningen hade inbjudits representanter för försvaret, polisen och staden. I uppvisningen, som varade 1 ½ timme, ingick bland annat: appelldressyr, rapportföring 1.200 m, hopp genom elding, skyddstjänst och mycket annat. Vi hade också i programmet lagt in en del mera skämtsamma saker, såsom då en schäfer iklädd rock, hatt, glasögon och rök-pipa drogs runt planen sittande i vagn, utan att vare sig tappa hatt eller pipa, och så S:t Bernhardshunden Berry bärande den lilla dvärgpinchern Gracia sittande på ryggen. Att uppvisningen uppskattades av åskådarna framgick tydligt av de applåder som dånade efter varje nummer. Ortstidningarna gav också vår uppvisning den allra bästa kritik, med stora rubriker på ledande plats och ett flertal bilder fanns också med, och själva tyckte vi förstas att det var en i allo lyckad dag.

Med klubbhälsningar från Söderhamn.

G. J.

TILL SALU

Schäfer. e Joggi von d Elfenwiese u Timmis Vanja. Vanjas avkomma segrade 1953 på 5 utst. samt erövrade på utst. o. bruksprov 20 hp. Joggi o. Vanja är föräldrar till Timmis Roggy, segerrikaste schäfer 1953.

KENNEL TIMMIS, Axel Timan,
Arstaskog 62, Sthlm SV, tel. 18 20 17

Nyköping:

Denna månad är det precis fyra år sedan Nyköpingsavdelningen lät höra av sig i denna spalt, och det är inte minst därför på sin plats att åter med några rader redovisa vad vi i Nyköping sysslar med. Det är som nyligen avslutats var avdelningens nionde verksamhetsår, och det nuvarande är således ett jubileumsår — 10-årsjubileum. 10 år är ju inte precis någon lång tid räknat i människoår, men räknar man med "hundår" är det genast en avsevärd tid — praktiskt taget ett heit hundliv. Men jag skall inte ge mig in på någon tillbakablick på de åren, utan nöjer mig med det sista av dem. Detta har varit ett gott år och avdelningens verksamhet har varit livlig, samarbetet och kamratskapet har varit sådant att de små misshälligheter, som ju alltid förekommer i en sammanslutning av en eller annan form, alltid fått en lycklig lösning.

Under året har en nybörjarkurs och två fortbildningskurser anordnats, och att dessa lett till önskvärt resultat visar avdelningens tävlingsberättelse. Där omtalas nämligen att 13 utav 19 hundar uppflyttats från en klass till närmast högre. Av dessa 19 var två stycken redan uppflyttade i segrarklass, alltså 13 utav 17 möjliga uppflyttade.

Avdelningen har anordnat två officiella bruksprov under 1953, varav ett endast för appellhundar och ett för alla grupper och klasser, vilket samlade ett 60-tal tävlande. På detta sista bruksprov fick vi glädjen bevittna hur avdelningen fick sin genom tiderna tredje champion — Champion Alladins Eida. Från tävlingsbanan kan vidare nämnas att klubbmästerskapet erövrades i spårhundsgrupp av den yngste tävlingsförelaren avdelningen har, den 16-årige S. Savolainen, som med sin collie Rey slog gamla garvade veteraner. Hans medeltal blev 9,42. Savolainen och Rey kunde också vid årets slut ståta med titeln individuell distriktsmästare för Södermanland. Nyköpingsavdelningen tog för övrigt hem Distriktsmästerskapet i lag för första gången sedan det startades år 1949. Därmed kom ett nytt namn att ingraveras i det ståtliga vandringspris, som för DM satts upp gemensamt av Södermanlands SBK-avdelningar.

Från utställningsfronten kan noteras att vi i Nyköping förfogar över ett mycket gott hundmaterial, om det uttrycket tillåtes. Men så finns ju också uppfödare för schäfer, rottweiler, collie och boxer i Nyköping. Under året har icke mindre än fem certifikat erövrats av våra utställningshundar; utav dessa svarar rottweilertiken Solhöjdens Esry för två.

Inom avdelningen har vi under året, för att ytterligare stimulera intresset, anordnat en

poängtävling dels för tävlingshundar och dels för utställningshundar (dessa tävlingar har för övrigt genomförts årligen sedan 1948). 1953 vann S. Savolainen med Rey den förstnämnda och G. Karlsson med Solhöjdens Esry den sistnämnda tävlingen.

Vi har även glädjen att ha en särdeles livaktig damsektion. Densamma omsluter samtliga damer, cirka ett trettiotal. Som exempel på deras understödande verksamhet kan här nämnas att vid årsmötets avslutning överlämnades 1.000 kr. till avdelningen. Dessa pengar har arbetats samman med hjälp av lotterier, till vilka damerna själva skänkt priserna (handarbeten). Sannerligen ett strålande resultat på ett år. Summan gick direkt in på byggnadsfondens konto, vilket därmed när som helst kan krediteras en ny klubbstuga.

Slutligen vill jag till Brukshundens alla läsare framföra en hälsning från Nyköping och grannstaden Oxelösund. Väl mött på årets tävlingar.

Med brukshundshälsningar

HAS

Gävle:

Bliv ej förvånade, men i Gävle finnes en avdelning av SBK sedan väl tio år tillbaka, fast den ej har medverkat i dessa spalter tidigare. Tanken därpå har nog förelegat tidigare och ej varit oss främmande, men vårt arbete för avdelningen har ej medgivit någon tid för detta. Vi har nämligen under de senare åren färdigbyggt vår klubbstuga, vars planerande och färdigställande tagit all vår fritid i anspråk.

Gävle stad har visat sig mycket förstående för vår verksamhet och väivilligt ställt tre tunnland mark till vårt förfogande, belägna i Skogmur cirka tre km från stadens centrum. Dessutom har staden skänkt klubben en mindre stuga för rivning. På den skänkta tomten var belägen en lada, som klubben lyckades förvärva av ägaren. Denna lada inredde vi till storstuga och därefter tillbyggdes utrymmen för en rymlig förstuga, kök och sekretariat, varvid även stugan försågs med elektriskt lyse.

Vår medlem, målarvärd L. Lönn har givit oss ett mycket gott handtag genom att utan kostnad för oss måla storstugan i mycket tilltalande färger och dessutom skänkt oss en tavla, vilken numera pryder storstugans ena gavelvägg.

Genom lotterier och insamlingar har vi nått det goda resultatet, att vår stuga är skuldfri och således helt i vår ägo.



Vår klubbstuga av i dag visar vad en god sammanhållning, klubbanda och offervilja bland klubbens medlemmar kan åstadkomma.



Under 1953 har klubben arrangerat tvenne dressyrkurser, varav en hölls i Skärplinge ungefär 4 mil från Gävle. Resultatet därute blev en sektion, som är mycket livaktig.

Genom tillmötesgående från Centralstyrelsen har medlemmar från vår avdelning varit i tillfälle bevista anordnade kurser i Övergård.

För närvarande sysselsättes medlemmarna med pulkakörningar. Pulkaåkning för barn i stadens centrala parker har visat sig vara mycket populära och nettobehållningen av dessa körningar ha gått till polioinsamlingen.

Vår förhoppning är nu att vi mera skall kunna ägna oss åt det yttre arbetet till fromma inte bara för de egna medlemmarna utan även för de medlemmar från SBK:s avdelningar på andra orter, vilka kommer att bevista våra tävlingar.

Vi återkomma.

Med hälsningar från Gävleavdelningen.

Falun:

Det var länge sedan det hördes något från Faluavdelningen. Tro därför inte att förberedelserna för VM i skidor har minskat bruks-hundsarbetet i kopparstaden. Nej då! När dessa rader kommer i tryck har vi haft årsmötet. Saxar man litet ur årsberättelsen för år 1953, framgår att medlemssiffran har ökat från 62 till 92 helbetalande och dessutom har vi 1 dussin halvbetalande medlemmar. Nu har vi inriktat oss på det "Oldinska" förslaget att varje medlem skaffar en ny under år 1954. Tidigare har vi haft den stora förmånen att disponera Idrottsgården vid Lugnet av Dairegementet. Skid-VM och dess förberedelser har gjort oss husvillan varför vi mycket starkt överväger att skaffa oss en lämplig klubbstuga för klubben.

Vi har inom avdelningen haft en serietävling, omfattande fyra tävlingar där 22 hundar har startat 32 gånger. Vid andra officiella tävlingar i landet har våra hundar startat 22 gånger och det var 15 hundar som kom upp till den siffran.

Nu är det draghund på programmet. Faluavdelningens lagseger vid 1953 års DM för draghundar förpliktade, och vi har nu också hemfört årets seger i det av Dala-Demokraten år 1953 uppsatta vandringspriset. Så nu har Borlänge och Falun var sin inteckning i det priset. Tävlingen gick den 24 januari. Tack vare tidiga förberedelser kunde tävlingen avhållas programenligt. Första snön föll den 22 januari och den 24 var banan som tidigare strängats och märkts klar att ta emot 13 startande som tidigare fullföljt tävlingen. Faluns lagseger hemfördes med platssiffran 4. Säter blev andralag med platssiffran 11.

Allmänt kan sägas, att draghundsporten glädjande nog är på god frammarsch i Dalarna.

Till slut bör nämnas att Faluavdelningen även till länsstyrelsen har inlämnat en fullständig organisationsplan i händelse att skallgångskåren behöver hjälp av spårhundar och patruller med hundar för olika uppdrag.

X—et

Ronneby:

Ronnebyavdelningen har avhållit sitt årsmöte för 1953. Ny styrelse valdes, och fick följande utseende: ordf. Eric Pahlsson; sekr. Sven-Erik Strand; kassör Evald Karlsson, övrig ledamot: Ture Johansson. Som klubbmästare valdes Bertil Jönsson.

Det gångna året har för klubben varit strävsamt, men lönen för mödan har varit stora framgångar på tävlingsbanorna. I en trestadstävling mellan Växiö-Kalmar-Ronneby segrade vår klubb med bred marginal, och fick därmed en första inteckning i det ståtliga vandringspriset.

Växiö, som var värd för tävlingen, har all heder av denna med sin glada kämpalust och perfekta organisation.

Låt icke Din hund löpa lös i mark där villebråd finnes!

På de officiella bruksprovns tävlingsbanor har Ronnebyhundarna hävdat sig väl, och vid flera tillfällen har vi fått en eloge för våra vältrimmade hundar. Många hundar har gjort ifrån sig bra, men den som kommit längst inom vår klubb är Ture Johansson med sin Annette som i Kalmar erövrade sitt och klubbens första certifikat. Vi har flera hundar av samma goda kvalitet, och vi hoppas att under detta år några till skall få tillfälle att få "visa framtassarna".

Ronnebyavdelningen, som är ganska ny ännu, har ansökan inne om att få vårt första officiella bruksprov, och vi hoppas att där få möta våra kamrater från föregående tävlingar på andra banor.

Vi sänder en hälsning till alla inom SBK och önskar för alla klubbar ett riktigt gott "hundår".

Pälle

Uddevalla:

Ja så har ett nytt år brutit in. Det gångna har för vårt vidkommande varit mycket givande och det hittills bästa. Först och främst får naturligtvis antecknas att vår medlemsstock ökat ganska bra. Vi ha f. n. 65 medlemmar, vilket utgör 17 % av stadens samtliga hundägare. Föregående års målsättning hade därmed betydligt överskridits och även det andra önskemål, nämligen att få upp jockey i segrarklass, hade också lyckligt genomförts.

Så ha vi givetvis också haft årsmöte med stor anslutning. Valet resulterade i att ordföranden, Sven Nyberg, omvaldes liksom sekreteraren Bengt Olsson, kassören Märta Nyberg och klubbmästaren Erik Svensson samt nyvaldes såsom vice ordf. Ake Olsson. Ytterligare två energiska medlemmar kom in såsom suppleanter nämligen Ville Eksbom och Ragnar Liljestrand.

Årsberättelsen hade en hel del positiva saker att förtälja, tävlingsresultat, träningsverksamhet, lotterier och allt annat som hör till en god sådan. Så ha vi bestämt målsättningen för 1954: Ökat medlemsantal till 20 % av stadens 400 betalande hundägare enligt registret, 6 nya godkända hundar på officiella tävlingar i appellklassen, 3 till nybörjarklass, 2 till högre och lika många till segrarklass samt minst en ordentlig skyddshund. Och så slutligen en egen stuga. Är det någon som kan ge oss goda tips äro vi mycket tacksamma.

I år skall vi också förbereda vår 10-årsdag, som inträffar nästa år och vi äro så optimistiska att vi drömma om rikssegrarprovet, fastän vår storebror i Göteborg "Theander och C:o", kanske kommer att lyckas lägga beslag på evenemanget i stället. Det blir väl så "Storstädernas dominans, natyralmål" som fransosen säger...

Vårt dagliga arbete består för övrigt givetvis av träningsverksamhet, dressyrkurser i regementets ridhus med 40-tal deltagare, draghundsträning, där vi två söndagar å rad kört barn i pulka, och så inte minst den nystartade

syföreningen "klubbens damer", med en husse, "HundErik" i spetsen. Den senare förresten specialist på tavlor med schäferhundar på stramalj. Hugade spekulanter torde dock icke göra sig besvär! Så på vårt klubbarbete kan då ingen klaga.

En sak som utvecklats är den samhörighet som präglar varje medlem. Utan skryt. Det är en stolthet att bära en SBK-nål i Uddevalla. Så slutligen en annan sak. Vi håller just nu på med bildandet av en skallgångskår, inom parentes en uppgift som varje lokalavdelning bör ta på sig. Uppslaget kom en gång förra våren och blev verklighet i samband med en händelse som dagsnyheterna en kväll meddelade: "Den sedan tre veckor tillbaka försvunne mannen i Herrestadsfjället utanför Uddevalla återfanns i dag drunknad. Det var medlemmar i Uddevalla Brukshundklubb som återfann honom under övningar i trakten, där det förmodades att mannen hade försvunnit." Klubben hade tidigare under en hel söndag utan resultat sökt igenom ett visst område med ett trettiotal hundar. Men en av våra allra bästa skogsluffare, Henry Allmar, kunde inte släppa tanken på den försvunne och hans sökande hade krönts med framgång den dag radion sände ut meddelandet.

Nu går tiden mot våren och tävlingssäsongen och vi ha begärt att få officiella bruksprov sista söndagen i april eller andra i maj och då träffas vi, hoppas

ASSANGE

Sundsvall:

Så här i början på det nya året synes det lämpligt, att i Brukshundens spalter lämna en kort resumé över Sundsvallsavdelningens verksamhet under det gångna året.

Lokalavdelningarna här i Norrland har ju sina speciella problem, i det att såväl vinterns draghundssport som sommarsporten, bruksproven, pockar på uppmärksamhet. Men får vi säga det själva, så anser vi oss ha klarat balansgången bra, nu som förr om åren.

Medlemsantalet håller sig kvar kring de 80, trots att vi under det gångna året infört höjningen av årsavgiften. Verksamheten har varit livlig, även om medlemmarnas intresse för anordnade föredragsaftnar och liknande ibland kunnat önskas större. Men det är nog bara att pröva nya idéer och hoppas på större anslutning.

För övrigt har de flesta arrangemangen varit öppna jämväl för allmänheten, som därvid

LOKALAVDELNINGAR!

Verka för effektiv nyrekrytering av medlemmar i klubben.

Sörj för att medlemsavgifter inbetalas och redovisas, så att varje medlem får klubbens tidning utan onödigt tidsutdräkt!

kunnat skaffa sig vidgad kännedom och förståelse för hundsporten, och det totala besökskarantalet har i allmänhet varit tillfredsställande.

Avdelningen startade året med ett flertal "hundaftnar" som propaganda för hundsporten.

Den 15 jan. hade vi sålunda hundfilmsförevisning och den 17 febr. kåserade "fjällräven" Arne Svalander intressant och tankeväckande om "Fjällfärder med hund" samt visade ett flertal bilder delvis i färg från turer i den lappländska fjällvärlden. Den 15 mars hade vi besök av köpman Axel Hellgren, som kåserade om hundar i samband med en utställning av hundattiraljer, som ordnats av en järnaffär i staden. Köpman Hellgren hade som förevisningsobjekt sex av avdelningens hundar, en av varje brukshundras, som utställdes i var sin box. Den 23 april höll stadsveterinären Tore Björkman föredrag om hunden och dess vanligare sjukdomar och den 10 maj hade vi fanjunkare H. Johansson från Övergård på besök. Då visades återigen hundfilm, varjämte "Hund-Jocke" på känt förnämligt manér pratade om hundens psyké, uppfostran och dressyr. Den 11 sept. slutligen lyckades vi ännu en gång lägga beslag på "Hund-Jocke". Därvid blev vi orienterade om den avancerade dressyrens mysterier, erhöill tävlingstips m. m.

Vi har också haft pulka-äkning för barn i Badhusparken mitt i staden, tyvärr i sträng kyla som säkerligen avskräckte en del, en omtyckt uppvisning i Idrottsparken i samband med stadsloppet "Sundsvall Runt" samt deltagit i årets Barnens Dags-tåg genom Sundsvall, då vi som bevis på uppskattade ekipage erhöill ett hederspris, det andra i ordningen.

Kursverksamheten och tävlingsträningen har pågått flitigt. En draghundkurs i vintras under ledning av en av avdelningens yngre instruktörer, överfuriren Harry de Wall, var dock inte särskilt välbesökt, men annorlunda blev det med den dressyrkurs som startade i mars, även den under ledning av de Wall. Där deltog 35 hundar, alltifrån brukshundar till taxar och där fick flera av avdelningens övriga, äldre instruktörer bl. a. Lars Isaksson, Erik Svensson och Bengt Thüberg träda till.

Till SKK:s utställning i Sollefteå arrangerade avdelningen gruppresna med täckta lastbilar och flera av hundarna nådde goda placeringar, så t. ex. tog Ernst Röstlunds, även draghunds- och bruksprovsmässigt välmeriterade schäfer, Utanskogs Kim 2:a pris i segrarklass och brukshundklass.

Tävlingsverksamheten, som väl får ses som en sporre till ökad förståelse och intresse för brukshundsporten över huvud, har varit synnerligen livlig, kanske med någon övervikt för draghundssporten.

Avdelningen deltog sålunda med manstarka lag såväl i Östersund, Hudiksvall, Umeå, Härnösand och Sollefteå som på SM i Filipstad. På grund av delade meningar om de nya reglernas lämplighet och kanske framförallt deras plötsliga införande, genomfördes avdel-

ningens egen tävling efter de gamla reglerna och har därför av CS och "Brukshunden" förbigåtts med tysthet. Den hölls emellertid den 1 februari och räknade ett deltagarantal av 25 med representanter bl. a. från Östersund och Umeå. Tävlingen gick runt Klisseberget förbi klubbstugan, Kolstastugan, och med start och mål vid "Sundsvallshem". Snöttillgången var synnerligen riklig och ett starkt snöfall natten före gjorde banorna lösa och tungåka men säkerligen också med rättvisande resultat som följde.

På långa banan segrade Bengt Sundin, Sundsvall, med Zorro och genom honom samt 3:e och 4:e pristagarna, Lars Selhin med Perl och Olle Eriksson med Diver, hemförde Sundsvall för alltid det Gyllenberg-Ekströmska vandringspriset. Östersund tog 2:a lagpris, medan Umeå särskilt hävdade sig genom segrar i nybörjar-, sport- och oldboysklasserna. I nybörjarklassen vann sålunda K. A. Nyberg med schäfern Lord, i sportklassen B. G. Bylund med vorstehunden Teddy och i oldboysklassen E. T. Perttu med schäfern Nalle. Damklassen vanns av Märit Selander, Östersund med schäfern Bingo.

Att Sundsvallsavdelningens draghundekipage även kunnat inrätta sig efter de nya reglerna, därom vittnar resultatlistorna från de tidigare nämnda tävlingsplatserna. I Östersund togs i klass BI en andra inteckning i Kungsradiopokalen och i Härnösand erhöills en första inteckning i vandringspriset för tremannalag i klass S II.

Även i SM lyckades Sundsvall hävda sig och ligger nu 2:a i tävlan om Holger Perssons vandringspris, som väl får betraktas som en god värdeämätare på avdelningarnas draghundinsatser. Sundsvallsavdelningens prestanda förlorar väl heller inte i värde, om man betänker deras rent "civila" karktår. Tyvärr har vi inte sett det Rosengrenska vandringspriset i vår prissamling ännu, men än är det inte för sent.

Klubbmästerskap vid Kolstastugan avslutade draghundssäsongen. Som klubbmästare korades i huvudklassen Diver — Olle Eriksson, i sportklassen Roya — Sture Mattsson samt i nybörjarklassen Måndalens Atos — Kurt Lundgren.

Bruksprovssäsongen inleddes i våra trakter med tävlingen i Sundsvall den 31 maj. Deltagarantalet var för våra förhållanden rekordartat med hela 31 och med deltagare förutom från hemmaklubben även från Borås, Södertälje, Östersund, Sollefteå och Härnösand.

TILL SALU

Colliehunden Svedsgårdens Topper, Cert i Sollefteå 1953, överlätes på grund av bristande tid till intresserad person. Goda villkor till rätt husse.

PER SVED

Svarvarböle - Tel. Sundsvall 430 41

Tävlingen gynnades av utmärkt väder och goda arrangemang, sånär som på en lapsus beträffande spåren i segrarklass. Spåren lades emellertid om, varefter alla föreföll nöjda. Som överledare för tävlingarna fungerade avdelningens sekr. Lars Isaksson. Domarlagen bestod av fanj. H. Johansson, Övergård, och Curt Arvidsson, Sundsvall, samt Helge Wendin, Gävle, och Ragnar Frödin, Sundsvall. Tävlingsledare till domarlagen var Bengt Thüberg och Bertil Uvstén, Sundsvall.

Förutom i den egna tävlingen har avdelningen representerats i Hudiksvall och Härnösand.

Genom uppnådd godkänd poäng i högre klass spår i Hudiksvall erhöjld avdelningen sin tredje utställningschampion nämligen riesenschnauzern Benno av Othem, ägd av ordf. Torkel Wadman men på tävlingen väl framförd av fru Wadman.

I segrarklass har avdelningen endast 2 hundar, båda schäfrar, nämligen spårhundarna Måndalens Atos ägd av Kurt Lundgren och Buster ägd av Rune Eriksson och ingen av dem var i år i form att delta i rikssegrarprovet. Men här som i fråga om draghunds-SM kan konstateras, att "än är det inte för sent" och avdelningen har förutom ovanstående en "coming man" i Kurt Haglunds rapporthund Dick. Han har i år med meteorliknande hastighet gått fram såväl på rapportsträckorna som i prislister.

För första gången höll avdelningen i höst även klubbmästerskap i bruksprov. Resultatet blev gott och följande fem mästare korades.

Appellklass: Kiri, schäfer, för./äg. Leo Hellberg. Spår nybörjarklass: Herrstugans Catja, riesenschn., för./äg. T. Wadman. Rapp. nybörjarklass: Ch Benno av Othem, riesenschn., för. Maud Wadman, äg. T. Wadman. Spår högre klass: Utanskogs Kim, schäfer, för. B. Thüberg, äg. E. Röstlund. Rapp. högre klass: Dick, schäfer, för./äg. Kurt Haglund.

Klubbmästarna tilldelades avdelningens diplom vid årsmötet den 8 nov. Vid samma tillfälle tilldelades fru Sörsdal och Curt Arvidsson avdelningens förtjänstplakett för mångårigt arbete till avdelningens fromma.

Till sist synes det kunna vara på sin plats, att så här officiellt framföra ett hjärtligt tack till alla dem, nämnda eller icke, som medverkat i avdelningens verksamhet under det gångna året.

Med all den hjälp, som givits, ser den nyvalda styrelsen, ordf. T. Wadman, v. ordf. Kurt Haglund, kassör Olle Eriksson, sekr. Lars Isaksson och v. sekr. Harry de Wall, med tillförsikt fram över det nya verksamhetsåret.

T. W.

Örebro:

Lördagen den 5 december hade Örebroavdelningens medlemmar tillfredsställelsen att

inviga sin nya klubbstuga. Ordföranden, Bernhard Alters stora dröm hade blivit verklighet. År av slit och kamp med oanade problem hade givit resultat. Tyvärr var ordföranden förhindrad närvara vid invigningen, varför Åke Oddbjörn fick det hedersamma uppdraget att förätta denna.

Sedan ceremonimästaren, Olof Lilja, hälsat alla välkomna, erinrade Oddbjörn om stugans historia. Redan 1949 var starka krafter igång — främst då Alter — för att skaffa medlemmarna ett skydd på träningsplatsen vid oblid väderlek. Efter växlande med- och motgångar ägde avdelningen till slut embryot till sin stuga. Den 22 mars 1953 hämtades de rätt illa åtgångna delarna av en barack, egentligen avsedd för skogsarbetare, ned från Domänverkets skogar i Kilsbergen. Nu står stugan färdig med elektrisk belysning, öppen spis, ett ordentligt kök med goda inventarier och mycket annat. I sanning ett gott resultat av deras strävanden som arbetat för stugans tillblivelse. Många skulle kunna nämnas, men i första hand går tacksamheten till herrskapet Svedberg för deras uppoftande arbete vid stugan. Sedan leve utbringats för Svenska Brukshundklubben och klubbstugan övergick medlemmarna att avnjuta den goda supé som Inga Svedberg, Mary Lilja och Britta Andersson tillagat.

Därefter följde underhållning av bl. a. spexmakarna ur Polisens dansorkester, vilka med Hubert Stenander i spetsen bidrog till att ge kvällen en glad och trivsamt prägel. Därefter förrättade Hilmer Beigert prisutdelning för olika tävlingar under året. Olle Erikson visade film från Övergård och från avdelningens verksamhet. Berndt Jernvik roade medlemmarna med förträffliga imitationer av kända profiler. Att både åhörare och han själv trivdes, visade de glada skratten.

Höjdpunkten i det omväxlande glada och allvarliga programmet blev när avdelningens Lucia, Arthur Björks Eya, trädde in i stugan i husses sällskap. Eya rörde sig med stor grandezza i sin roll som ljusbärerska.

Örebroavdelningens klubbstuga står alltså nu färdig för att tjäna som samlingspunkt för medlemmarna vid deras arbete med hundarna på appellplanen eller längs spåret i den omgivande skogen. Den står givetvis även beredd att mottaga övriga hundvänner från hela landet när de gästar Örebro. Välkomna.

A. O.

Nya lokalavdelningar

Ölands Brukshundklubb, Borgholm,
Lidköpings Brukshundklubb, samt
Hässleholm (ombildad).

Fjällfärd med draghunder

I anslutning till tidigare meddelande i "Brukshunden" nr 6/1953 angående en planerad fjällresa, har denna liksom föregående år förlagts till Kesudalens högfjällshotell i Härjedalen under tiden 20/3—4/4.

Priset per person och dygn för helpension: Rum med 2 bäddar 15 kr. (+ 15 % betjäningssavgift), med 4 bäddar kr. 12:95 (+ 15 %) och med flera bäddar kr. 12:25 (+ 15 %). Pris för hund per dygn kr. 1:50.

Till bestridande av de allmänna kostnaderna för resans ordnande upptages härutöver en avgift av 5 kr. per person. 15 platser är disponibla.

För järnvägsresan användes lämpligen SJ:s semesterbiljetter.

Såsom färdledare och instruktör fungerar herr Melvin Svensson från Stockholms-avdelningen.

Anmälan om deltagande insändes före den 6 mars till Svenska Brukshundklubben, Mosebacketorg 1, Stockholm Sö. Samtidigt med anmälan skall en förskottsavgift av 30 kronor erläggas.

Deltagarna erhåller senare personliga meddelanden beträffande restider, erforderlig utrustning m. m.

Tävlingsreglerna

I nr 6 av Brukshunden 1953 redogjordes för vissa förslag till ändringar i gällande tävlingsregler. Dessa har godkänts av centralstyrelsen, dock att bestämmelserna angående hörselprovet ytterligare något justerats. Avsikten var att låta reglerna i sin nya utformning komma till användning redan från början av instundande tävlingssäsong.

Enligt vad redaktionen erfarit torde emellertid detta icke bli möjligt, enär hänsyn även måste tagas till att en del motioner inkommit till årsstämman i regelfrågor.

Vårsäsongens tävlingar måste därför avhållas efter samma regler som gällt under den sistförflutna tävlingssäsongen.

Leg. veterinär

EINAR DUNGE

Anders Reimers väg 8,
Stockholm Sv (buss 30)

Mottagning och sjukbesök efter överensk. per tel. Personlig tel.-tid säkrast kl. 7.30—8.30: 68 10 72. Tel.-passning 52 23 54.

SKK:s preliminära utställningsprogram

9 maj Hässleholm
30 maj Skövde
13 juni Gamleby
11 juli Katrineholm
25 juli Sundsvall
15 aug. Falun
29 aug. Skellefteå (alt. Umeå)
Datum för utställningar i september och oktober meddelas senare. I övrigt hänvisas till kungörelser i SKK:s tidskrift.

SBK:s Stockholms-utställning

äger rum den 16 maj.
Kungörelse om denna återfinnes på sista sidan i detta nummer.

Stockholms-avdelningens vårprogram

- Mars den 14 och 21. *Serieträningstävlan*, Helenelund, kl. 10.00. Anmälan till kansliet senast den 10 mars.
- Mars den 17. *Samkväm* på Margareta-skolan (Fenixpalatset). Kaffe, filmföreläsning och "Ordet Fritt" kl. 19.30. Anmälan om deltagande till kansliet senast den 15 mars.
- Mars den 24. *Teoretisk undervisning* för deltagarna i vårens dressyrkurser i "Blå salen", Västmannagatan 15, kl. 19.30. Kostnadsfritt.
- Mars den 28. *Lagtävling* mellan Stockholm och Södertälje i Helenelund.
- April den 4. *Officiell tävling* för appellklass samt för högre och nybörjarklass i alla grupper. Helenelund. Anmälningstiden utgår måndagen den 22 mars.
- April den 11. *"Jubiläumstävling"*, officiell endast för segrarklass i alla grupper. Helenelund. Anmälningstiden utgår den 29 mars.
- April den 19 och 25. *Appellövningar* i Helenelund och Skarpnäck. Samling kl. 10.00.
- April den 24. *Vårfest* å rest. Sportpalatsets festvåning, S:t Eriksgatan 58—60. Middag med dans samt pris- och diplomutdelning till deltagarna i vårens dressyrkurser, kl. 19.00. Anmälan om deltagande till kansliet senast den 22 april.
- Maj den 2. *Appellövningar* i Helenelund och Skarpnäck. Samling kl. 10.00.
- Maj den 16. Centralstyrelsens och Stockholms-avdelningens gemensamma utställning i Stockholm.
- Kansliets adress: Näckrosvägen 35, Solna. Tel. 27 69 10.

kaus, fastsydda i planet. Användes segelduk för planet bör det förstärkas med balataremmar på undersidan.

På slädens bakparti är en U-böjd bygel av stålrör anbringad, vilken fästes på skidornas översidor genom en fjädrande anordning. Bromskonstruktionen, som varit föremål för långvariga prov innan den fått sin nuvarande utformning, består även den av en U-böjd stålbygel, som löper i muffar av stål fästade vid den nämnda fasta stålrörskonstruktionen. Spetsarna är utförda av fjäderstål. Vid bromsning tryckes bygeln nedåt. Skulle nu spetsarna fastna mot en sten, stubbe eller dylikt avlastas rycket medelst den beskrivna fjädrande konstruktionen i den fasta stålbygeln.

Draget sker med balataremmar vid körning med två och flera hundar. Tonkinskalmar användes men har endast till uppgift att hålla styrsel på spannet. Selen är av lättare konstruktion än den vi i allmänhet använder, däcket saknas, bukgjorden är utförd i en enda rem och spännes ovanpå, lokan är hårt stoppad. För övrigt hade de samma erfarenhet, som vi fått, nämligen att lokan måste ligga väl an mot bogen för att ej skada hundens bröstparti och muskulatur. Selarna har utprovats under en polarexpedition.

Norsk Treckhundklubb förfogar över egen verkstad och all materiel tillverkas i klubbens regi. Tonkin och rotting importeras direkt från Honkong, vilket gör att exempelvis ett par tonkinskalmar för enspann framställs för ca 1/2 av det pris vi får betala här i Sverige. Den stora släden, som fordrar mycket tid och hantverkskicklighet, kostar ca 600 sv. kronor i tillverkning, selen ca 50 kronor.

Norrmännens åsikter om de olika hundrasernas lämplighet som draghund kan sammanfattas så här. Grönlandshunden (den renrasiga) är den bästa draghunden på grund av sin arbetsvilja, styrka, uthållighet och energi, den är den mest vinterhårdiga och är liten i maten. Som god tvåa satte de schäfern, som de emellertid ansåg ha för lång rygg och för starkt vinklade bakben för att kunna bli lika bra draghund som grönlandshunden. Sedan kom i tur och ordning, riesenschnauzern, vorsteh och airdaleteriern.

Att inte grönlandshunden kommer mer till användning beror dels på att det är svårt att finna renrasiga exemplar och dels på att den är för mycket individualist för att vara lika mottaglig för dressyr som exempelvis schäfern. Men då det blir fråga om de verkliga strapatserna "på vidda i köld och storm" — då är den suverän.

Som en sammanfattning av de erfarenheter vi erhöi vid tävlingarna kan fastslås, att ett utbyte i draghundsport länderna emellan för båda parter endast kan bli av godo. Karlstadsavdelningen har för sin del överenskommit med Norsk Treckhundklubb att en klubbävling skall bli årligen återkommande. Det blir alltså vår tur att nästa år möta upp i Oslo. Vi skulle emellertid helst se att det i fortsättningen kunde arrangeras tävlingar i större

sammanhang, så att flera intresserade medlemmar i Brukshundklubben finge tillfälle till personlig kontakt med de kända och sportmannamässiga norrmännen.

Sven Järvby



Utbetalda ersättningar

Svenska Ömsesidiga Kreatursförsäkringsbolaget i Örebro har under sista halvåret 1953 utbetalt ersättningar för 322 st. hundar enligt följande:

| | |
|--------------------------------|--------|
| Överkörda av motorfordon | 73 st. |
| Försvunna | 22 „ |
| Valpsjuka | 19 „ |
| Förgiftning | 18 „ |
| Lamhet | 16 „ |
| Hälta | 12 „ |
| Överkörda av tåg | 11 „ |
| Livmoderinflammation | 9 „ |
| Hjärtfel | 8 „ |
| Inre förblödning | 6 „ |
| Eksem | 6 „ |
| Förlossningshinder | 6 „ |
| Öroninflammation | 5 „ |
| Svulstbildning | 4 „ |
| Leversjukdom | 4 „ |
| Furunkulos | 4 „ |
| Övriga orsaker | 99 „ |
| Summa 322 „ | |

MANING!

Brukshundklubben vill rikta en maning till sina medlemmar att vid bil- och motorcykelfärder iakttaga och verka för beaktande av parollen:

Kör varsamt då djur befinner sig på eller intill vägen. Blända av strålkastare.

FRÅN LOKALAVDELNINGARNA

Bollnäs:

Bollnäs Brukshundklubb avhöll sitt årsmöte den 4 jan. Förhandlingshumöret var prima, och det bådade gott för framtiden.

Av styrelseberättelsen framgick att året präglats av en livlig verksamhet. Och revisorernas berättelse visade tydligt, att klubbens ekonomi aldrig varit så god som inför år 1954.

Stadgeenliga ärenden avverkades snabbt och dessutom hann en del frågor utom dagordningens behandlas. Styrelsevalet utföll sålunda: O. Rönn ordf., Å. Engman kassör, O. Petterson sek., I. Thor samt K. Bjurkvist och H. Hedblom.

Den 6 jan. hade Bollnäsavdelningen tillsammans med inbjudna grannklubbar en lyckad fest på pensionatet Vägen i Bollnäs. Fanjunkare Paulsson från Arméhundskolan höll ett mycket uppskattat föredrag, och i samband därmed visades två hundfilmer. Efter att ha avlyssnat lärdomsorden från fanjunkare Paulsson, gick man till bords och avnjöt den goda supén under musikaliska toner från spelmännen. När alla var mätta och belåtna vidtog prisutdelningen för KM och nybörjarkurserna. Slutligen blev det dans med en mängd trevliga överraskningar i form av små tävlingar och dylikt till en bra bit in på det nya dygnet.

Med kamratlig hälsning till hundvännerna runt om i landet

Posp

Falkenberg:

Falkenbergs Brukshundklubb har nu avslutat sitt vinterarbete. Detta har bestått i en dressyrkurs som har varit både lärorik och intressant. Hundarna, alla unghundar, har gjort framsteg som nästan gränsar till det otroliga och förarna har fått en rutin som kommer att väl behövas på tävlingsbanorna.

Vi började i höstas med hundar som ville vara överallt utom i närheten av husse. Något som "fot" var ett okänt begrepp för dem, ja, även för många av förarna. Sedan har vi träffats varje torsdag i Hushållningssällskapets stora visningshall. Trots att det annars är gott om utrymme där, kunde det ibland bli rätt trångt när närmare tjugotalet hundar och förare samlades till övning.

Ledare har varit vår energiske instruktör Göte Söderberg, som lagt ned ett uppoffrande arbete. Söderbergs gedigna erfarenheter och det stora intresset från kursdeltagarnas sida har lett till ett glänsande resultat. Det kan nämnas att en del av kursdeltagarna varje torsdag cyklat över en mil för att få vara med. Det skulle förvåna mig om inte flera av hundarna erhåller uppflyttningspoäng vid vårens tävlingar.

Vid kursavslutningen hade uppvisning anordnats. Något över ett hundratal åskådare hade infunnit sig för att se vad hundarna kunde uträtta. Appellprogrammet genomfördes med samma bravur som på de sista träningskvällarna. Det hördes på applåderna att detta blev uppskattat.

Ett trevligt inslag i programmet var rottweilern Bilu som drog en liten flicka i en vagn, samt schäfertikarna Happy och Lorry som hoppade genom en brinnande ring. Verklig publiksak!

Nu skall utomhusträningen börjas på allvar, då unghundarna skall lära sig spårarbetet. Beträffande dessa får vi nog följa regeln "skynda långsamt", men sedan träffas vi på tävlingsbanorna. Hej!

Tage Claesson

Eksjö:

Lördagen den 9 januari avhöll SBK:s Eksjöavdelning sitt femte årsmöte på Qvensås Pensionat under ordförandeskap av Göte Upperrud. Anslutningen var jämförelsevis god och förhandlingshumöret prima. Av verksamhetsberättelsen framgick att 1953 varit ett gynnansamt år, och att en hel del hedrande resultat uppnåtts. Sedan styrelse- och revisionsberättelserna genomgåtts och godkänts följde styrelseval. Då Lars Ahlqvist och Sten Ingbrant, vilka fungerat som resp. ordf. och kassör, av olika anledningar undanbett sig återval, fick styrelsen följande sammansättning: Gösta Ericsson, ordf.; Göte Upperrud, v. ordf.; Knut Carlsson, kassör; Sten Ingbrant, v. kassör; Ing-Britt Carlsson, sek.; Lars Ahlqvist, Rune Carlsson och Martin Jonsson, styrelseled.; Olov Folkesson och Ruth Andersson, revisorer samt Kennert Pantzarfeldt och Magnus Carlqvist, revisorsuppl. Vidare valdes följande sektioner: R. Carlsson, Sten Sandell och ordf., tävlingskommitté; Olle Erlandsson, Eira Ahlqvist, Ulla Ericsson och sek., festkommitté. Vid den efter årsmötet följande supén gick diskussionens vågor höga, och den heliga gnista, som många medlemmar lade i dagen bådade gott för framtiden. Efter supén förrätades prisutdelning för KM i dressyr och där efter visades de två intressanta filmerna "På fjällfärd med hundspann" och "Revir". Musik, dans och ett glatt humör "utan murr och skäll" följde därefter. Fram på småtimmarna reste vi in till staden, där vi skildes åt glada och nöjda och hoppades att återigen få träffas till liknande glädjestunder. Välkomna åter, festkommittéer!

Vad som sker inom SBK:s Eksjöavd. har på sista tiden uppmärksamats av ortstidningarna, så nu är SBK på varje mans och kvinnas läppar här i Eksjö, varpå också det från all-

mänhetens sida stigande intresset glädjande tyder. Mycket uppskattade har de pulkdragningar med småbarn blivit, som en följd av söndagar anordnats i Vildparken. Eksjö-Tidningen skriver bl. a.: "Pulkaåkning hör till de trevligare nöjerna i Eksjö, i varje fall när det gäller den allra yngsta ungdomen.

Det är Brukshundklubben, som tagit ett lovvärt initiativ och praktiskt taget varje söndag luftar sina hundar i Vildparken. Pulkadragning står på programmet och är enligt sakkunskapen en mycket fin konditionsträning för hundarna. Så har man förenat nytta med nöje och inbjudit stadens alla pojkar och flickor till pulkaåkning. Det var en idé, som blev en fullträff!"

Söndagen den 7 februari anordnades en draghundtävling vid Skidstugan med deltagare från Jönköping, Nässjö och Eksjö. Nässjöförarna tävlar dock för Eksjöavd. Banläggare hade överfurir R. Carlsson varit. Smålands-Tidningen skriver efter tävlingen bl. a.: "Det blev inte som tippat svenska mästarinnan Ingrid Blomén, som tog hem segern i Brukshundklubbens draghundstävlingen, men segern gick ändå till en nässjöbo genom åkstarke Olle Johansson och Adil, som därigenom fick sin första inteckning i Kennel av Monastams vandringspris. I det fina föret blev tiderna mycket goda och segerkipaget gick runt 12-kilometersbanan på 48 minuter. Tvåan G. Ericsson hade drygt tre minuter sämre tid. Tävlingen satte både hundarnas och förarnas kondition på prov, och en del av de senare fick ta ut sig ganska ordentligt för att hinna med sina resp. dragare, trots att dessa hade drygt 30 kilo att dra med pulka och lass. Finaste konditionen hade nog Sten Ingbrants Djingis-Khan, som knappt hann över mållinjen förrän han var i lektagen". Samtliga hundar utom två, en airdaleterrier och en dobermann, var av schäfferas. Dobermannen bröt dock tävlingen. De bästa resultaten: 1. O. Johansson, Nässjö, Adil, 48.05, 2. G. Ericsson, Eksjö, Pito, 51.15, 3. I. Blomén, Nässjö, Buster, 53.35, (hon försvarade sedan med glans sitt sv. mästerskap i Umeå), 4. S. Ingbrant, Eksjö, Drottningbergets Djingis-Khan, 58.05, 5. K.-A. Eklund, Jönköping, Galej, 1.05.20, 6. E. Johansson, Jönköping, Jerico, 1.06.40, 7. O. Erlands-son, Eksjö, Rita, 1.12.05, 8. M. Jonsson, Eksjö, Ritzzy, 1.20.25, 9. L. Appelqvist, Eksjö, Jessie, 1.24.00, 10. D. Lindh, Jönköping, Ritzzy och 11. G. Uller, Eksjö, Puck. Prisutdelningen förrätades efteråt av kapten N. G. Sköld, och köpman Nils Skoglund tackade å Jönköpingsfö-

rarnas vägnar för en lyckad tävling, som gynnades av strålade väder. En trevlig tävlingsdag svann så småningom, och alla önskade säkert en ny draghundstävling nästa vinter.

Till slut tillönskar Eksjöavdelningen alla SBK:are ett gott resultat av den kommande tävlings- och träningsäsongen.

S. I.

Karlskoga

Den 13/2 1954 avhöll Svenska Brukshundklubben Karlskoga-avdelning sitt årsmöte å Slottshotellet. Anslutningen var god och förhandlingshumöret prima, vilket ju bådade gott för klubbens framtid. Ur årsmötesförhandlingarna kan vi nämna att till ordförande omvaldes hr B. Jarnulf, liksom omvaldes flertalet medlemmar i styrelsen. Vilket bevisar att styrelsen gjort ett gott arbetsår och vi hoppas på detsamma även under år 1954. Av verksamhetsberättelsen framgick att året präglats av livlig verksamhet och arbete. Nämnas kan i detta sammanhang, att Karlskogaklubben har haft en sektion i Degerfors och en del av dess hundar har fått fina placeringar i prislister, varav framgår att Karlskoga-instruktörerna har gjort ett bra arbete även där.

Karlskogaklubben egna hundar har emellertid under det gångna året lagt sig i toppen av prislister till glädje för klubben. En av de bättre hundarna är den unge schäferhunden Colle, ägare J. Jarl, som hållit sig främst under året, bl. a. i Surahammar, Karlstad, Örebro och ett flertal andra platser. Roy Excelsior, ägare F. Holmstedt, är heller inte att förglömma i detta sammanhang. Han har också på ett flertal platser toppat prislister. I Karlstad erhöill han sitt och klubbens första certifikat och vi hoppas att det skall bli flera sådana.

I en tävling mot Städernas Vakt, som gick av stapeln i ett vackert septemberväder, erhöill klubben för alltid det av vaktbolaget uppsatta vandringspriset genom att ta sin tredje inteckning. Eftersom vi är inne på vandringspris så kan vi ju också omtala, att Örebro-avdelningen tog hem lagsegern och andra inteckningen i det vandringspris, som uppsatts för tävlan oss emellan. Örebro-avdelningen hade även vunnit 1952 års tävling i stadskampen. Men vi lovar att komma igen och göra kampen hårdare i år. Alla goda ting är ju tre.

Karlskogaklubben sänder härmed en hälsning till alla brukshundvänner i landet.

Rin.

STOCKHOLMS-AVDELNINGENS

utomhuskurser i lydnadsdressyr

börjar första veckan i maj

Anmälningar mottagas: tel. 27 69 10

Domareberättelser

Särtryck av domareberättelser, avseende SKK:s utställningar under år 1953 samt omfattande till SBK hänfödda raser, erhålles från SKK efter rekvisition till följande priser och alternativ: boxer 1 kr., collie 1 kr., schäfer kr. 1:50, övriga raser 1 kr., samtliga raser 3 kr.

Programmet för bruksprov och tävlingar år 1954

(kungjort i "Brukshunden" nr 1/1954, sid. 27) har ändrats i avseende å följande data:

| Arrangerande lokalavdelning | Tävlingsdag ändras till: | Grupper och klasser |
|-----------------------------|--------------------------|---|
| Allingsås | 16/5 | Akl. Skh (alla kl), Sph o. rph (nkl o. hkl) |
| Göteborg (Gbggs-avd.) | 23/5 | Alla gr o. kl |
| Linköping | 12/9 | Alla gr o. kl |
| Lund | 16/5 | Alla gr o. kl |
| Västerås (Västerås-avd.) | 7/11 | Alla gr o. kl |

Centrala instruktörskurser sommaren 1954

För manliga medlemmar tillhörande SBK anordnas instundande sommar centrala instruktörskurser vid arméhundskolan i övergård enligt följande:

Högre kurs 28/6—17/7.

Lägre kurs 2/7—17/7.

Resa till och från övergård liksom inkvartering och måltider under kurstiden erhålles kostnadsfritt för deltagarna. Upplýsningar i övrigt lämnas av respektive lokalavdelningar.

Ansökan om deltagande i kurserna inges genom vederbörande lokalavdelning, alltså icke individuellt, samt skall vara inkommen till SBK:s kansli senast den 15 maj. För ansökan användes särskild av kansliet tillhandahållen blankett.

Ändrade championatbestämmelser

Enligt av SKK år 1953 fastställda bestämmelser för svenskt utställningschampionat erfordrades i vad avsåg skydds-, spår-, rapport- och sjukvårdshundar såsom bruksprovsmérit betyget godkänd i högre klass eller armécertifikat (ej bevakningstjänst).

SBK:s årsstämma år 1953 beslöt att hemställa skulle göras till SKK om ändring av bestämmelserna därefter, att kravet på bruksprovsmérit begränsades att avse betyget godkänd i nybörjarklass eller armécertifikat.

Enligt de nya bestämmelser, som SKK fastställde den 18 mars i år, gäller emellertid hädanefter beträffande skydds-, spår-, rapport- och sjukvårdshundar såsom krav på bruksprovsmérit för svenskt utställningschampionat betyget godkänd i nybörjarklass och upplytt till högre klass eller armécertifikat.

Veterinära frågor besvaras

Det har länge stått på redaktionens önskelista att kunna lämna läsekreten veterinära råd och anvisningar i den mångfald av problem, som dyker upp för hundägarna både då det gäller att på bästa sätt sköta och vårda hunden så att den håller sig så frisk och sund som möjligt och att ingripa vid sådana sjukdomstillstånd och olycksfall då hundägaren bör kunna vidtaga de lämpligaste åtgärderna på egen hand utan att behöva anlita veterinär eller i varje fall innan veterinärens bistånd kan erhållas.

Redaktionen har lyckats träffa en överenskommelse med professor Birger Carlström vid Veterinärhögskolan och praktiserande veterinären Einar Dunge att taga hand om frågor i veterinära spörsmål som Brukshundklubben medlemmar vill ställa och på vilka kan befinnas lämpligt att svar publiceras i denna tidning.

Frågorna bör tillställas redaktionen under centrala kansliets adress skriftligt och med angivande av fullständigt namn och adress samt lokalavdelning som den frågande tillhör. I tidningen publiceras dock frågan endast med angivande av frågeställarens signatur eller pseudonym.

Nedanstående fråga kom just redaktionen tillhanda för ett par veckor sedan, varför det passade bra att genast anlita våra rådgivare, vars besked säkerligen kan vara värdefullt för många andra att ta del av.

Fråga:

Veterinärhögskolan lär ha provat ett nytt slags vaccin mot valpsjuka, som säges vara bra. Hur förhåller det sig därmed?

W. P.-t.

Svar:

Det teoretiska underlaget för vaccination mot valpsjuka i modern form är att låta hunden genomgå valpsjuka i så lindrig form att den endast visar obetydliga symptom på sjukdomen men får en tillförlitlig immunitet mot densamma.

Då den egentliga orsaken till valpsjuka är den virusinfektion, är det uppenbart att sjukdomen måste framkallas med valpsjukevirus. Tidigare framställdes olika vaccinpreparat med tillhjälp av olika bakterier, som man trodde vara sjukdomens orsak. Det första vaccinet, som var baserat på valpsjukevirus,

Organiserandet av lukt- och hörselprov

På förekommen anledning meddelas härmed följande allmänna grunder för organiserande av lukt- och hörselprov m. m.

1. Varje lokalavdelning må utan att därom göra särskild ansökan hos centralstyrelsens bruksprovskommitté låta anordna lukt- och hörselprov, därest kvalificerade provledare, domare och övriga funktionärer finns att tillgå.

2. Tid och plats skall kungöras för den egna avdelningens medlemmar i god tid före provens avhållande. Därjämte må inbjudan tillställas närbelägna avdelningar, därest deltagande från dessa kan medgivas.

3. I kungörelse och inbjudan skall anges anmälningstid, beroende på vad resp. anordnande avdelning finner lämpligt med hänsyn till erforderliga organisatoriska förberedelser.

4. Anmälningsavgift — om sådan anses behöva uttagas — bestämmas av den anordnande avdelningen.

5. Hundägare skall uppmanas att medföra registreringsbok, i vilken den anordnande avdelningen sedan proven genomförts låter införa intyg om godkännande (nederst på pärrens tredje sida) enligt följande formulering:

Härmed intygas att (ras:)
-hunden (tiken):
registr nr med godkännande
undergått lukt- och hörselprov denna dag.
..... den / 19....
För Svenska Brukshundklubbens lokalavdelning i
(eller Stämpel)
.....
(Namnteckning)

Observera att sådant intyg endast får utfärdas under förutsättning att såväl lukt- som hörselprov godkänts vid samma provningstillfälle.

6. Provade hundar förtecknas på separat lista av samma slag, som användes såsom prislister vid officiella bruksprov, varvid i resultatkolonn antecknas "godkänd" resp. "icke godkänd". Sådan lista undertecknas av provledare och domare samt insändes omgående i 3 ex. till SBK:s centralkansli.

7. Innan hund tillåtes starta i tävlan eller bruksprov i appellklass skall hundägare (förrare) inför tävlingsledaren med företeende av ovan nämnt intyg styrka att den med godkännande genomgått föreskrivna lukt- och hörselprov.

Veterinära frågor besvaras

Redaktionen har lyckats träffa en överenskommelse med professor Birger Carlström vid Veterinärhögskolan och praktiserande veterinären Einar Dunge att taga hand om frågor i veterinära spörsmål som Brukshundklubbens medlemmar vill ställa och på vilka kan befinnas lämpligt att svar publiceras i denna tidning.

Frågorna bör tillställas redaktionen under centrala kansliets adress skriftligt och med angivande av fullständiga namn och adress samt lokalavdelning som den frågande tillhör. I tidningen publiceras dock frågan endast med angivande av frågeställarens signatur eller pseudonym.

Fråga:

I anslutning till upplysningar i förra numret av denna tidning angående vaccinering mot valpsjuka vill jag fråga om icke hund, som en gång haft valpsjuka, kan anses vara lika immun mot denna sjukdom som den som vaccinerats. Jag har hört sägas att vaccinering av sådan hund icke vore erforderlig, t. o. m. att vaccinering vore olämplig.

Är det i så fall riktigt att enligt bestämmelserna för t. ex. deltagande i utställning kräves att även sådan hund skall vara vaccinerad?

R. C—g

Svar:

Såsom framhållits i Eder fråga är en hund, som genomgått valpsjuka immun mot sjukdomen. En hund, som vaccinerats med ett gott valpsjukevaccin, får en immunitet av likartad beskaffenhet. Denna immunitet är tillförlitligast under de närmaste åren efter genomgången sjukdom eller efter vaccination, men den avtar sedan så småningom. Det är antagligt att en hund, som genomgått en naturlig valpsjuka, får en tillförlitligare och långvarigare immunitet än om den framkallats genom vaccination. Därom vet vi emellertid ingenting med säkerhet. Däremot vet vi att, om hunden av och till utsättes för förnyad smitta, förstärkes immuniteten. Av ovan sagda framgår att vaccination av hund, som genomgått valpsjuka, icke kan vara olämplig utan snarare förstärker immuniteten.

Vi har för närvarande ingen möjlighet att med absolut säkerhet ställa diagnosen valpsjuka, åtminstone inte i lindrigt förloppande fall. Alltså kan vi heller inte med säkerhet

avgöra, om en hund är immun eller ej mot sjukdomen. Under sådana förhållanden är det förstärkt att för meddelande av tillstånd till hundutställningar med mera, hundarna skall vara vaccinerade med av Veterinärstyrelsen godkänt vaccin. Vi har emellertid anledning att hoppas, att det snart skall vara möjligt att genom blodundersökning inom rimlig tid (3—4 dagar) avgöra, om en hund är immun mot valpsjuka eller icke, och då kan vi också hoppas, att Veterinärstyrelsen kommer att införa bestämmelser, som tillåter att immuna hundar icke behöver omvaccineras för att få deltaga i utställningar, bruksprov m. m.

Birger Carlström

Einar Dunge

Leg. veterinär EINAR DUNGE

Anders Reimers väg 8,
Stockholm Sv (buss 30)

Mottagning och sjukbesök efter överensk. per tel. Personlig tel.-tid säkrast kl. 7.30—8.30: 68 10 72. Tel.-passning 52 23 54.

FRÅN LOKALAVDELNINGARNA

Stockholm:

Ja, nu är vårkursen slut och man är många lärdomar och minnen rikare. Det har varit oförglömmeliga kvällar, trots att vi blev utkörda från S 1:s ridhus och fick hålla till på den stora kaserngården i stället, i snö, slask och storm många gånger. Men alltid stod det en trogen skara väntande på vår lärare, herr G. Pettersson, när han kallade till uppställning. Han har, tror jag, ofantliga röstresurser, som kunde göra sig hörd på den stora gården och så att vi alla kunde uppfatta det hela. Ett oerhört intresse visade han också för var och en, men hade ingen särskild favo-

rit bland hundarna, utan ville att alla skulle lyckas och lära sig veta hut, både hund och husse eller matte.

Jättetrevliga kamrater och en trevlig stämning var rådande bland oss alla, men vi bands ju samman av ett aldrig sinande intresse, vår fyrbente vän.

Sluttävlingen var spännande och alla låg ganska väl samlade. Några litet äldre och kunnigare hundar tog hem spelet som väntat var och de yngre juckarna får väl lära sig självbehärskningens svåra konst till en annan gång. Kanske även husse eller matte, ty det var nog åtskilligt nervöst på sina håll. Själv

Högädla schäfervalpar till salu

födda den 28/3 1954

Fader: Tyskimp. Schalk vom Osna-brücker Land, SKK 11342/52.

Moder: Ulk Preussenblut-dottern Bål-stagårdens Ulva, SKK 2852/51.

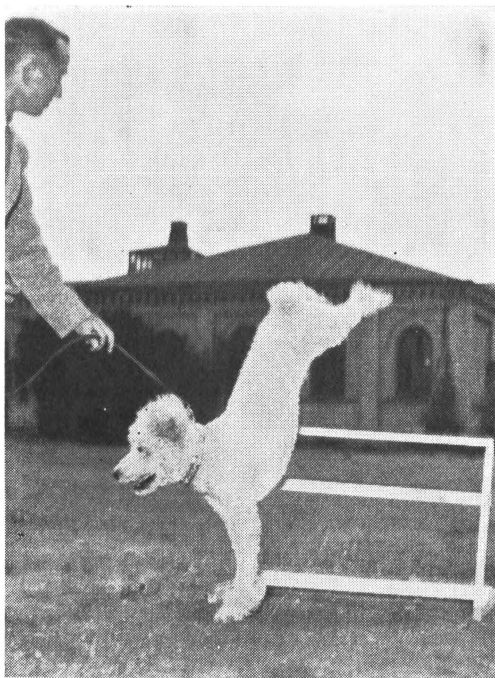
Valparna är kraftiga och välteknade. Levereras avmaskade, veterinärundersökta, inregistrerade i SKK och försäkrade.

FOLKE BARKGÄRDH

Box 1022, Hogge

Telefon: Ludvika 280 45





Pudeln Bill demonstrerar hopp över häck "på händerna".

hamnade min hund någonstans i mitten på prislistan, på grund av mattes nervositet, men nu har man fått lite vana, och får sedan hunden också en viss vana vid publik skall det nog gå vägen. Man har ju fantastiska drömmar som brukshundägare att komma uppåt i de olika klasserna. Hälst skulle man väl vinna i segrarklass dagen efter dressyrkursens slut. Men dit återstår både svett och tårar.

Avslutningsfesten var jättetrevlig, god mat och dryck och annat till vårt bästa. Hyllningen och tacket till vår lärare, som offrat så mycken tid, både vardag, söndags- o. helgdag, kom från våra hjärtans djup. Vad säger hans fru, har jag många gånger tänkt, som sällan får ha sin make hemma, men om hon också är "hundbiten", så förklarar det allt.

Till slut vill jag endast framföra en undran om inte lite mera propaganda kunde åstadkommas för Brukshundklubben. Det finns ju en uppvisningstrupp, kunde inte den få framföras oftare? T.ex. på Råsunda-stadions gröna matta före en stormatch i fotboll. Där samlas ju då tusentals åskådare som i vanliga fall aldrig skulle gå på en hunduppvisning, men de skulle kunna få en inblick i hur mycket nytta och nöje man kan ha av en hund.

På den plats där jag bor är många människor totalt okunniga om Brukshundklubben, att det finns instruktörer, kurser i dressyr m.m. När jag är ute med min hund och den

på mitt kommando går "fot", undrar folk hur man kan få en så lydig hund. Då berättar jag om klubben, dess mål och mening m.m.

Gjordes det lite större propaganda för hundförarkunnighet och hundpli, som man kan läras på SBK:s kurser, skulle vi kanske slippa dessa hundhatare som bara rynkar på näsan och tycker att hundar borde förbjudas. Samt även dessa hundägare som låter djuren springa hur som helst, och förstör ryktet för andra som verkligen håller reda på sina hundar och som har sin hund inte bara som sin bästa vän och kamrat, utan även till nytta för både sig själv och samhället.

Zorros matte

Eskilstuna:

Eskilstuna-avdelningen vill härmed försöka åstadkomma en resumé över den bedrivna verksamheten. — I medio av januari avhöll klubben sitt årsmöte. Vid de förekommande valen kunde man med tillfredsställelse konstatera, att styrelsen fick i stort sett samma sammansättning som föregående år. Tvenne styrelseledamöter, däribland kassören, hade av olika skäl undanbett sig återval. Till kassör nyvaldes Nils Jansson, en av klubbens veteraner, vars insatser till klubbens fromma under de gångna åren välförtjänt förlånade honom Cfb:s hedersjetong i brons vid årets stämma. Sedan klubben i fjol fyllde fem år — år, som kanske delvis får rubriceras som "hundår" — synes det som om det blåst nya friska vindar i seglen. En titt på verksamhetsberättelsen ger vid handen att en väsentlig medlemsökning ägt rum under 1953, en ökning med c:a 38 % jämfört med nästföregående år. Fortskrider ökningen i den takten, är det bara en tidsfråga, när det "magiska" medlemstalet 100 passerar. Vi hoppas att så blir fallet.

Av verksamhetsberättelsen framgår, att klubben för första gången stått som arrangör för två officiella bruksprov under ett och samma år. Det ena provet, som anordnades på våren, omfattade endast appellklass. Det andra provet, höstens stora evenemang, omfattade såväl appellklass som spår och rapport alla klasser. Sistnämnda officiella bruksprov hade samlat ett 50-tal tävlande hundar, därav 35 hundar från andra klubbar både inom och utom länet. Spårhundarnas antal var legio, varför spårchefen hade rekviderat en större grupp scouter, som lade upp spåren efter karta och kompass. Allt gick väl i lås och tävlingen i sin helhet blev ett av de största arrangemangen i klubbens historia såväl ekonomiskt sett som ur arrangörs- och tävlingssynpunkt.

Vidare hade under året anordnats två klubbtävlingar, en vår- och en hösttävling som sammanslagna utgör avdelningens klubbmästerskap. Styrelsen hade sålunda utarbetat särskilda stadgar, gällande klubbmästerskap för SBK:s Eskilstuna-avdelning. Poängberäkningen är i princip densamma som vid DM.

För övrigt gäller i stort sett samma regler som vid officiella bruksprov. Hunden får emellertid tävla endast en gång i samma klass tills segrarklass uppnåtts, då i fortsättningen hunden måste tävla i sistnämnda klass. Sammanlagda högsta medelbetyget av båda tävlingarna skänker innehavaren titeln klubbmästare. För att stimulera intresset för dessa tävlingar har 1953 års styrelse uppsatt ett gediget vandringspris.

Priset blir ständigt egendom, om en och samma hund lyckas taga 3 inteckningar. Klubbmästerskapet 1953 togs hem av "Schäfergårdens Jadz", förare A. Andersson, som alltså har den första inteckningen i det ståtliga vandringspriset.

Eskilstuna-avdelningens hundar har både på hemmaplan och å andra platser flitigt deltagit i officiella bruksprov och många har utmärkt sig på tävlingsbanan. Bland segrarklasshundarna har bl. a. "Mästerhems Clodo" med förare G. Läckström erhållit certifikat-poäng.

På senhösten, då tävlingssäsongen programligt skulle vara slut, arrangerades en s. k. "nattävling" av det mera unika slaget. Tävlingskommittén med den uppslagsrike och gemytliga instruktören m. m. Helge Westin i spetsen har all heder av den minnesvärda "tävlingen". Å en undangömd plats i terrängen intill Ekeby flygfält samlades man i spänd förväntan på vad som komma skulle. Varje deltagande ekipage skulle med jämna mellanrum gå en patrullstig, som betecknande nog döpts till "Skräckstigen". Olika apportföremål, nyckelknippor etc., var utlagda på och intill stigen. Dessutom förekom en mängd makabra inslag av delvis skrämmande natur. Såväl hundar som förare sattes på både lustiga och svåra prov. Hundarnas reaktioner under vägen samt deras påvisande av apporten m. m. poängbedömdes. Dessutom gällde det för förarna, att i minnet notera alla uppenbarelser, både levande och "döda", som figurerat i sammanhanget. Härmed kunde även förarna erhålla vissa poäng för varje observerat föremål. Den skämtsamma och trevliga "tävlingen" genomfördes lyckligt utan några men vare sig för förare eller hundar och avslutades med ett glatt samkväm i den s. k. Sandstugan, som klubben för kvällen fick disponera genom FBU. De inbjudna SBK-medlemmarna från Strängnäs och Hallstahammar var både syn- och hörbarligen belättna med "tillställningen". Uppslaget kommer säkerligen att efterföljas av liknande arrangemang hos grannklubbarna, försäkrade de inbjudna Hallsta- och Strängnäsborna.

Särskilt glädjande för vår klubb var den utomordentliga goodwill och reklam, som vi erhöi genom att få deltaga med en vätrimmad uppvisningsgrupp å Försvarets Dag i Eskilstuna inför 20.000 åskådare. Appeldressyr ur den högre skolan samt rapport-, skydds- och sjukvårdshundar i aktion, en strålände demonstration som gav oss en propaganda vilken ännu ger eko. Vi hade även

anförtröts handhavandet av vakthållningen kring flygfältet, ett uppdrag, som sköttes till arrangörernas fulla belåtenhet. På grund av vårt deltagande å Försvarets Dag fick vi genom stadens frivilliga försvarsorganisationer erbjudande att disponera den nyinvidga Försvarsgården för våra möten och sammankomster, ett erbjudande som vi med stor tacksamhet accepterat. Vi är glada över det tillmötesgående och förtroende, som sålunda visats oss, och vi känner nu starkare än någonsin samhörigheten med det frivilliga försvaret.

Under det gångna verksamhetsåret anordnades vid två tillfällen under vintersäsongen pulkaturer för barn. Det har blivit en tradition, som rönt stor uppskattning hos de yngsta. Vid det ena tillfället upptogs kollekt, som gick oavkortad till Hollandshjälpen, som därmed fick ett välkommet bidrag.

Översikten av 1953 års verksamhet torde härmed vara i det närmaste genomgången. Eftersom vi redan hunnit ett långt stycke in på ett nytt arbetsår, vore det kanske på sin plats att först som sist passa på tillfället att göra en liten resumé även över den gångna vinterns verksamhet.

I år har klubben anordnat pulkaåkning för barn inte mindre än 3 gånger. Två söndagar anordnades pulkaturer å olika offentliga platser i staden. Härvid upptogs en mindre avgift, som gick till klubbens stugfond. Den tredje gången bjöd SBK:s Eskilstuna-avd. en lördagseftermiddag barnen från Snopptorps och Sörgårdens barnhem på pulkaturer i den vackra terrängen invid Snopptorp. Att barnen uppskattade utflykten i allra högsta grad, därom vittnade deras strålände ögon. Förestandarinnan visade också sin tacksamhet genom att i en paus bjuda hundförarna på kaffe med dopp. SBK lovade att återkomma, ett löfte, som motogs med stor entusiasm.

Avdelningen anordnade i början av februari en klubbtävling för draghundar. Tävlingen gällde även uttagning till Sörmlands första DM, som ägde rum i Katrineholm samma månad. Härmed har brukshundrörelsen i Sörmland passerat en milstolpe. Norrland är ju eljest av naturliga skäl Sveriges eldorado för draghundsporten. Säkerligen kommer intresset för denna sport inom brukshundklubbarna i vårt län att alldeles särskilt stimuleras genom anordnandet av distriktsmästerskap. Uttagningstävlingen här gick i terrängen invid Myrortorp, där träningsplatsen är belägen. I början av banan, som i sin helhet mätte c:a 7 km, sattes hundarna på relativt svåra prov, då många starka motlut och vinklingar förekom. Hundarna klarade emellertid svårigheterna fint, vilket väl får anses vara en god prestation, då varje pulka inklusive lasten hade en vikt av c:a 30 kg. De sista 3 kilometerna gick draghundarna före sina skidåkande förare. Bästa ekipage blev "Schäfergårdens Juna", förare A. Ågefors, tätt följd av "Schäfergårdens Jadz", förare A. Andersson. Ett tiotal ekipage deltog, varav

de fyra bästa uttogs att representera klubben vid DM i Katrineholm, där Eskilstunalaget belade tredje platsen. Sträckan å DM var 10 km och även här gick hundarna de sista 3 km före sina resp. förare. Eskilstunalaget hade tidigare under träning visat friska takt och god kondition. Kvällen innan det stora slaget firade emellertid avdelningen sin årsfest å Stadshotellet. Till nästa säsong kommer vi säkert att se till att årsfesten och draghundtävlingen ej kolliderar med varandra. Dylka kollisioner kan tydligen inverka menligt på förarnas kondition.

Så har åter en vintersäsong gått till ända och vårens program håller som bäst på att fullföljas.

Förutom sedvanliga klubbtävlingar och officiella bruksprov upptager programmet en kurs i lydnadsdressyr för nybörjare. Genom dessa årligen återkommande kurser får medlemsstocken en icke föraktlig tillväxt. Instruktorernas förtjänstfulla arbete ger också klubben en god reklam. Utom teoretisk undervisning i direkt anslutning till de praktiska övningarna ingår i dressyrkursen separata teorielektioner med föreläsning om bl. a. "Hundens uppfostran", "Hundägare och lagen", "Kennelorganisationens struktur" m. m. Ur programmet må även nämnas föredrag om "Hundsjukvård", varvid veterinären har ordet, samt anförande av en representant för Sv. Kennelklubbens domarekår, som ger en allmän orientering om hundutställningar, varvid bl. a. principerna vid exteriörbedömning belyses.

Å Flygets Dag, som nyligen gick av stapeln å Ekeby flygfält utanför Eskilstuna, svarade klubben för vakthållningen. Såväl flygledningen som ortspresen gav klubben en särskild eloge för den perfekta bevakningskedjan. Uppdraget gav dessutom klubbkassan ett värdefullt tillskott.

Liksom föregående år deltog klubben även i år med en uppvisningsgrupp å Malmahedsexpon i Malmköping, belägen några mil från Eskilstuna. Uppvisningen i avancerad appelldressyr rönne livligt bifall. En särskild grupp, bestående av ett 20-tal hundar med förare utförde enklare appellövningar. Särskilt imponerande var samtidig platsliggning i cirkelformation, varefter hundarna en och en kallades in av sina resp. förare. För att visa att även barn har handlag med djur hade vi arrangerat en hunduppvisning med barn som förare. Telningarna visade prov på goda insikter i appelldressyrens grunder och den trevliga barngruppen erhöill givetvis mycket applåder för sitt säkra framträdande. — Då vi å samma plats föregående år visade en skyddshund i arbete, demonstrerades nu i stället hur en rapporthund arbetar. Speakern, ordf. Bo Jonsson, gav publiken en god och saklig bild av klubbens arbete och ändamål. Ur ortspresen saxar vi följande: "Expoprogrammet hade i övrigt ett livligt uppskattat inslag i den uppvisning, Eskilstunaavdelning

gen av Sv. Brukshundklubben svarade för. Den visade, att hunden kan vara mycket mer än ett sällskapsdjur i vår rationella tid."

En glädjande nyhet är att klubben nyligen erhållit en annan och bättre träningsplats. Denna är belägen i närheten av Vilsta Gård. Styrelsen har hos Eskilstuna Stad framfört klubbens önskemål att få disponera staden tillhöriga marker i Vilsta-terrängen. Myndigheterna visade sig mycket tillmötesgående och erbjöd oss en utsökt fin appellplan jämte vidsträckt kringliggande marker, varigenom utsikterna till effektiv träning betydligt förbättrats. Vi önskar alla gästande SBK-medlemmar hjärtligt välkomna till kommande bruksprov och tävlingar vid den nya tävlingsplatsen.

Med klubbhälsningar
Arne Bondeson

Enköping:

Inom Enköpingsortens Brukshundklubb finnes en grupp fruar som berömvärd tagit initiativ till att skaffa avdelningen en egen klubbstuga. Gruppen är icke stor — den består av endast elva stycken. Fruarna har på eget initiativ, utan något som helst bidrag från avdelningen, startat en syjunta där de förfärdigat hemslöjdsalster, vilka de sedan salufört genom att anordna en offentlig tombola å Stora Torget i Enköping. Arrangemanget är relativt nytt, damerna har endast hållit på i tre månader, men resultatet är icke dåligt, c:a 2.000 kr. har redan influtit till den nya klubbstugan, vilket vi herrar är mycket glada över. Upprepade försök har av oss i tävlingskommittén gjorts att erhålla lån av damerna till inköp av hederspriser till våra avhållna bruksprov, men utan resultat. Medlen är deponerade i bank under benämningen "Stugufonden", där de är låsta till dess damerna anser oss herrar kunna taga första spadtaget till nya klubbstugan. Vi hoppas detta skall kunna göras inom en snar framtid när vi nu blivit hjälpta på ett så föredömligt sätt av våra damer i avdelningen.

Såväl avdelningen som damsektionen inom Enköpingsortens Brukshundklubb ber genom sign. att få framföra sina hälsningar till alla kollegor ute i landet.

A—ZON

Uddevalla:

Uddevallaklubbens officiella tävling hade samlat 35 anmälningar men när starten gick den 2 maj fanns 29 kvar. Tävlingsplatsen hade förlagts till fjällterrängen en bit utanför stan och bjöd på en hel del besvärigheter som de tävlande oftast inte är vana vid. I vår klubb tycker vi absolut inte om släta fält för spår- eller rapporthundar, utan vill ha skog, berg och omväxlande terräng. Ur den synpunkten är just Herrestadsfjället idealiskt. Appellklassen hade samlat 11 deltagare vilka skött sig i stort sett bra. I allmän-

het får man nog säga att den direkta lydningen oftast är för dålig, vilket syns inte enbart på denna tävling utan även på andra tävlingar. Det är ingen ordentlig pli på våra nuvarande jockar, vad det nu kan bero på. En hund som speciellt skiljde sig från uppdraget med stor heder var Falk, ägare och förare Olle Svanfeldt, Uddevalla. Hans poängsumma 302,5 vittnar också om att jocken är bra. Spårhundarna hade ingen direkt lyckad dag, åtminstone inte nybörjarna där endast dobbermannen Robb från Borås nådde uppflyttningspoäng. I den högre klassens spår fäste man sig särskilt vid den lovande Vänersborgshunden Nitho med säkre och lugne Lennart Johansson vid kopplet. Det är en fröjd att döma ett så samspelt ekipage. Så har vi en alltid trevlig dam på tävlingsbanan, Ebba Svensson från Göteborg, som hade ett synnerligen arbetssamt spår, men som med absolut pålitlighet på jocken arbetade sig fram till en säker tia i betyg. Skyddsklassen var dåligt representerad och hade inget att visa, men väl de populära rapporthundarna, där säkre Rajta med Ture Bengtsson från Göteborg som säker förare nådde certpoäng.

Tävlingen i sin helhet gick med fart och precision. Funktionärsstaben var till ungefär 50 % ur vår avdelning, vilket tyder på hur viktigt vi tar vår uppgift. En nyhet hade vi i samband med prisutdelningen, i det att efter hand som resultaten blev klara graverades pristagarnas namn på priserna, ett för övrigt mycket uppskattat inslag i arrangemangen på en trevlig och gemytlig hundsportdag.

ASSÄNGE

MEDDELANDEN

SBK-avdelningar i Södermanland bildar samarbetsorgan

Lokalavdelningarna i Eskilstuna, Katrineholm, Nyköping, Strängnäs och Södertälje har vid ombudsmöte den 6 juni bildat en samarbetskommitté. Till kommitténs ordförande t. o. m. april 1955 har utsetts Strängnäsavdelningens ordförande, hr Einar Westberg.

Nya lokalavdelningar

SBK hade en lokalavdelning i *Kristinehamn* under åren 1948—49 och en i *Avesta* under åren 1950—52. Dessa avdelningar hade sålunda en kort tillvaro. I deras ställe har emellertid nu bildats nya lokalavdelningar, som förväntas få bättre livskraft än sina föregångare. Antalet SBK-avdelningar uppgår därmed för närvarande (juni 1954) till 77.

Auktorisering av domare

Svenska Kennelklubben har vid senaste årsskiftet låtit trycka ett "Register över av SKK godkända domare vid utställning och bruksprov". I Brukshunden kommer att fortsättningsvis meddelas av SKK efter den 1 januari 1954 auktoriserade domare, i den mån de faller inom SBK:s verksamhetsområde, liksom uppgift successivt kommer att lämnas över av SKK kallade domareaspiranter samt av SBK godkända II klass bruksprovsdomare.

Av SKK den 15/3 1954 auktoriserade domare vid bruksprov med skh, sph, rph och sjh. Polisman Alfred Annsberg, Stockholm Vaktmästare Curt Henriksson, Hallstahammar

Av SKK den 22/4 1954 auktoriserade domare vid bruksprov med vallhundar. Kontorschef Th. Berneck, Stockholm Greve C-W. Hamilton, Moholm Köpman Axel Helligren, Stockholm Direktör Sven Hydén, Stockholm F. d. statskonsulent N. Insulander, Stockholm Agronom S. Sixtensson, Stockholm

Av SKK under år 1954 kallade domareaspiranter vid bruksprov med skh, sph, rph o. sjh. Den 11 februari Lagerchef Stig Eriksson, Hälsingborg Kapten Arne Hjern, Malmö Kamrer Alvar Mattiasson, Landskrona Köpman Harald Spåhl, Malmö Herr Enock Svensson, Landskrona Den 22 april Polisman Sten Carnbrand, Stockholm Verkmästare Bertil Hall, Gävle Verkstadsägare Gunnar Hägg, Borås Socialvårdssyssloman Holger Janson, Göteborg (Fören. Brh) Verkstadsarbetare Bertil Lindgren, Göteborg (Fören. Brh) Plåtslagare Ragnar Ockelberg, Västerås (Västerås Hvh) Polisman Einar Skoglund, Stockholm Herr Einar Öhrn, Stockholm

Av SBK under år 1954 godkända II klass domare vid bruksprov med skh, sph, rph o. sjh. Den 28 februari Rörmontör Göte Landin, Uppsala Verktygsarbetare Olle Eriksson, Örebro Den 7 april Plåtslagare Henry Bothold, Västerås (Västerås Hvh) Den 2 juni Hundgårdsförman Lennart Johansson, Hälsingborg Ingenjör Nils Emil Rydén, Malmö

Instruktörscertifikat

Instruktörscertifikat har i april 1954 tilldelats herr Tage Tibblin, Vänersborg.

| Avdelningens namn | Adress | Postgiro |
|---|--|-----------------------------|
| SBKs Surahammar-avdelning | c/o hr Tage Ericksson, Vallgatan 24, Surahammar | — |
| Söderhamns Brukshundklubb | c/o hr Gunnar Johansson, Trädgårdsgatan 10, Söderhamn | — |
| SBKs Södertälje-avdelning | c/o mätningstekniker Martin Norman, Norsäter, Södertälje | — |
| Timrå Brukshundklubb | Bergeforsen | 34 59 30 (adr. Sörberge) |
| Trollhättans Brukshundklubb | c/o hr Thure Johansson, Kaflegatan 9 B, Trollhättan | 11 67 64 |
| SBKs Uddevalla-avdelning | c/o fanjunkare Sven Nyberg, Exercisvägen 3, Uddevalla | 32 95 21 |
| Umeå Brukshundklubb | c/o hr Gunnar Wallin, Vinkelvägen 10, Umeå | 29 62 01 |
| SBKs Uppsala-avdelning | Postfack 112, Uppsala 1 | 36 37 53 |
| SBKs Varberg-avdelning | c/o hr Sixten Bengtsson, Sveagatan 20, Varberg | — |
| SBKs Vänersborgs-avdelning | c/o verkställare Allan Tufvesson, Skogsvägen 21, Vänersborg | — |
| Västerås Hemvärnshundar | c/o ingenjör Birger Hallstedt, Högby Skogsfjäll 16 B, Västerås | 26 52 84 |
| SBKs Västerås-avdelning | c/o ingenjör Rolf Larsson, Böttigersgatan 6, Västerås | 27 18 40 |
| SBKs Växjö-avdelning | c/o frk Margareta Göthe, Smålandsposten, Växjö | — |
| Ölands Brukshundklubb | c/o hr Stig Nilsson, Tullgatan 32, Borgholm | — |
| SBKs Örebro-avdelning | c/o poliskonstapel B. Alter, Statspolisen, Örebro | 32 99 67 |
| Örnköldsviks Brukshundklubb | c/o hr K-G. Sjöström, Box 15, Höglandssjön | — |
| Östersunds Brukshundklubb | c/o överfurir Thorsten Thelin, Hundgården, I 5, Östersund | 39 95 30 |
| SBKs Samarbetskommitté för Södermanland | c/o hr Einar Westberg, Dalsängsgatan 39, Strängnäs | — |
| SBKs Skåne-avdelningars Samarbetskommitté | c/o hälsovårdsinspektör Rolf Andersson, Gustaf Adolfs torg 2, Hälsingborg | — |

Fra Diavolos Fex 13597/52

Fader: Leander Preussenblut. Moder: Hejderidarens Aika, dotter till Ulvus von Marjanemi, säljes på grund av ändrade förhållanden. Fex är snart 2 år gammal och är genom sin blodskombination mycket lämplig till avel och passande för utbildning. Han är så godmodig som Ulvus var, och har sin fars dådkraft och kampdrift. Avkomling kan beses i kenneln. Efter domareberättelse av Öv. Baldwin: Vål växt. Vålvinklad. Fast rygg. Rätt bra gång. **Priset: 400 kr.**

Kennel vom Brunnenwald, äg.: FRANZ REISSL, Box 20 13, Höganäs.

FRÅN LOKALAVDELNINGARNA

Arboga.



Det blir nu i oktober 5 år sedan Arboga-avdelningen bildades och vi kan följaktligen fira 5-årsjubileum i höst. Under dessa 5 år som förflutit har vi inte tidigare begagnat oss av möjligheten att skriva något i Brukshunden. Avdelningen har funnits, men tyvärr har det varit svårt att få upp det rätta intresset hos medlemmarna, men nu ser det ut som om det lossnat, glädjande nog.

Vi har i år haft en god nyrekrytering och har en nybörjarekurs i gång. Vi är för närvarande ca 35 medlemmar men hoppas givetvis att bli flera. Vi tränar tisdagar, torsdagar och söndagar. Förra söndagen var det glädjande nog inte mindre än 17 medlemmar med hundar uppe på vår träningsplats. För att stimulera intresset bland medlemmarna har vi instiftat ett hundförediplom, vilket tilldelas de förare som med godkänt resultat deltagit i kursen.

Vi har här som i så många andra avdelningar det stora problemet hur vi skall kunna anskaffa för hundstuga. Vår ekonomi tillåter inte något inköp av en sådan, men vi har nu tänkt uppvakta stadens styrelse med en anhållan om både träningsplats och klubbstuga och vi får hoppas att detta leder till något resultat.

Ja, annars har under vårsäsongens bruksprov från vår klubb deltagit tre medlemmar med sina hundar med goda resultat. Till höstomgången räknar vi med ytterligare 8—10 hundar i appellklass.

Vår propagandakommitté har för närvarande mycket att göra när vi på alla sätt propagerar för hundsporten. På svenska flaggens dag deltog vi med 10 hundar och väckte därvid berättigat uppseende, kanske först och främst genom de två hundspann som därvid framfördes. Vid en idrottsmässa på Sturevallen hade vi en uppvisningstrupp på fyra hundar med förare och denna trupp rev ned formliga applåddaskor. Vi körde därvid

igenom appellmom. 1—8. Sedan fortsatte vi med hopp genom ringar, klätthopp o.s.v. Som avslutning uppvisade vi en dresserad skyddshund, varvid vi lagt upp det sålunda: Från Sturevallens ena kortsida kom en dam spatserande med en handväska i handen. Efter henne kom en bov cyklande. Då han nått nästan fram till damen hoppade han av cykeln och överföll henne och frantog henne handväskan samt begav sig springande tillbaka till sin cykel för att fly. Men som åskådare till det hela hade varit vår medlem med sin skyddshund. Han sände hunden på "Revir", varvid den gick till anfall mot boven. Denne tycktes inte inse faran av en skyddshund utan gick till motanfall men blev snart fast i dennes säkra grepp om armen.

Hundföraren gick därefter fram och avväpnade boven och transporterade honom till en på andra sidan stående poliskonstapel. Under transporten försökte boven att göra sig fri, men hunden var påpasslig och avvärjde detta. Nämnas bör att uppvisningen med skyddshunden var så realistisk att både damen och boven kunde uppvisa blåmärken efter överfallet. Damen genom att hon blev så hårt omkullkastad och boven genom att den nyinköpta skyddsärmen var för tunn så att hunden klämde igenom den. Efter uppvisningen hade vi anordnat sulkydragning för barn och detta gav ett kärkommet tillskott till vår klubbkassa.

Sist kanske jag skall omtala att vi startat en klubbtidning, först och främst avsedd att distribueras bland våra medlemmar, men även till andra hundintresserade. Tidningens namn är Arbogahunden. Dess redaktion består av undertecknad, Bo Jansson och Rolf Johansson. Vi tacka härmed för oss och ber att få återkomma vid något senare tillfälle. Vål mött på tävlingsbanorna!

Helge Söderberg



I Hälsingborgs trafikvimmel

Mera uppmärksamhet än något annat vid årets examina i Hälsingborg väckte detta lika originella som näpna ekipage med fyra söta vovvar som dragare. Britt Jönsson heter den strålande glada flickan, som tog sin examen vid flickläroverket. Hon är aktiv medlem av Brukshundklubben i staden.

"Öppen bedömning" av schäfer vid SKK:s Katrineholmsutställning

Vid Kennelklubbens utställning i Katrineholm den 4 juli förekom en nyhet som förtjänar ett särskilt omnämnande.

Det var, enligt vad som meddelades, ett försök med "öppen bedömning" av de till 1 ökl hänfödda schäfrarna fram till dessas placeringar i segrarklass. Bedömningen ägde rum sedan alla andra grupper avklarats, varför hela publiken kunde samlas omkring en central stor visningsring för att med koncentrerat intresse följa bedömningens gång.

Schäferdomaren, norrmannen herr Olaf Roig, stod vid mikrofonen till högtalaranläggningen och beskrev efter vilka principer granskningen skedde. Han ägnade sig sålunda uteslutande åt att granska hundarnas rörelser och påvisade för publiken fel och förtjänster som framträdde mer eller mindre tydligt. Han betonade att man av schäfern krävde att den skulle i snabbt trav, med vägvinnande steg, utan ansträngning, oförtrutet i timtal kunna fullgöra en vallhunds arbete. Härför fordrades att hundens byggnad vore den riktiga. Alla detaljer måste samverka på rätt sätt. Fel och brister komme lätt till synes, då prestationen som krävdes översteg hundens förmåga.

Under det hundarna travade runt i ringen påvisade domaren först de mest märkbara fele, och en efter en sorterades hundar ut, som icke vidare kunde hävda sig i den alltmer skärpta konkurrensen. Det blev sedan svårare och svårare att urskilja fel. Man kom emellertid fram till den som ställdes som 4:e i segrarklass, därefter 3:an och så åter-

stod två hundar, som representerade den absoluta toppen.

När det gällde hanhundarna blev det extra knivigt att kora den som var allra bäst. Travandet fortsatte och förarna flåsade och svettades. Slutligen ansåg herr Roig att Curtings Rex visade sig ha en hårsman bättre rygg, vilket dokumenterade honom för segern över den värsta konkurrenten Schalk v Osnabrücker Land.

Bland tikarna fann herr Roig det lättare att urskilja den slutliga segrarinnan, som blev Astors Leidy, ehuru han gav även de närmast följande i segrarklassen gott betyg.

Arrangemanget var utan tvekan synnerligen trevligt och instruktivt för åskådarna, som tydligen också uppskattade det mycket. Man skulle möjligen endast ha velat höra herr Roig omtala att metoden icke alltid är den enda som tillämpas vid korande av segrarklasshundar och deras placering i ordningsföljd. Ofta nog behöver också en erforderlig fingranskning av exteriör och detaljer under stillastående ske även då det gäller schäfer, innan en domare plägar vilja fälla sina slutgiltiga domslut.

Om Katrineholms-utställningens resultat i övrigt hänvisas till prislistan som finnes införd i detta nummer. Därutöver kan här omtalas att ovan nämnde Curtings Rex utsågs till utställningens vackraste hund av brukshundras. Dobermannen Anios Max var svåraste konkurrenten. Man fäste sig emellertid också vid att en airedale deltog i gruppen av brukshundar. Det berodde dock på ett miss-tag, ty samma hund hade redan uppträtt i sin rätta grupp vid tävlingen om priset till vackraste hund av sällskapshundras.

Med de förstklassiga anordningarna för utställare, hundar och publik vid denna utställning hade SKK tydligen haft mycket god hjälp av SBK:s Katrineholms-avdelning med herr Forester Johnsson i spetsen.

Ursäkta mitt namn är Boman

eller

Det var i vår ungdom . . .

Redaktionen har kommit på den idén att publicera fotografier av kända klubbmedlemmar från den tiden då de tog sina första stapplande steg som hundförare.

Det gäller alltså nu att gå igenom gamla fotografi- och familjealbum och välja ut det bästa. Vi hoppas få se bilder av hrr Rosengren, Bjuke, Fogelberg, Hellgren, Andreasson, Axel Möller m. fl. m. fl. i kolt och kortbyxor (eller utan) och av klubbens damer också, då de var unga och söta, men hund måste alla ha med på kortet.

Såsom ett första prov visas här en ung man, sysselsatt med lydnadsdressyr år 1899. Dubbelkommandot (se pekfinger) medförde att betyget bara blev en 8:a för momentet "sitt på sten". Gissa namnet på hund och förare. Rätt svar meddelas i nästa nummer.



Sänd Edra bilder, med namnuppgift och årtal, till redaktionen under det centrala kansliets adress.

Veterinära frågor besvaras

Professor Birger Carlström vid Veterinärhögskolan och praktiserande veterinären Einar Dunge besvarar här frågor i veterinära spörsmål från Brukshundklubbens medlemmar

Frågorna bör tillställas redaktionen under centrala kansliets adress skriftligt och med angivande av fullständiga namn och adress samt lokalavdelning som den frågande tillhör. I tidningen publiceras dock frågan endast med angivande av frågeställarens signatur eller pseudonym.

Fråga:

a) En valp — nu omkring 4 månader — får då och då häftiga hickningar, som kan hålla på i flera minuter och tydligen är mycket besvärande. Vad kan man göra däråt?

b) På en annan unghund observerades ibland andningsbesvär. Det föreföll såsom någon slags kramp i luftstrupen. Det gick dock ganska fort över, i synnerhet efter litet massage på struphuvudet. Numera förekommer sådana besvär alls icke. Vad kunde det ha berott på?

A.-L. M-m

Svar:

a) Besvärande hickningar, speciellt på småvalpar, är en ej ovanlig företeelse. Hickningarna utlösas ofta efter måltider eller när valpen hastigt druckit något kallt. Därför bör man se till att valpen om möjligt ej alltför glupskt sätter i sig maten och att man ej ger honom för kall dryck. Lidandet är f. ö. ofarligt och försvinner i allmänhet rätt snart.

b) Inflammation i bakre delen av munhålan och svalget ger ofta andningsbesvär, speciellt om hunden blir exalterad. Besväret kan t. ex. utlösas genom glädje när djurägaren hälsas välkommen eller när andra hundar kontaktas, d.v.s. när hunden blir ivrig och andhämtningen ökar. Hunden intar då en krampaktig ställning med framåtsträckt hals och huvud och får en snarkande andhämtning. Genom att böja hundens huvud uppåt-bakåt och genom att massera halsen brytes tillståndet lätt. För behandling av denna åkomma brukar en jodpensling av det inflammerade området vara tillfyllest. Vid svårare fall kan aureomycin ge god effekt.

Fråga:

Hanhundar har ofta flytningar under förhuden. Att det behövs sköljningar förstär jag, men vad skall lämpligen användas därtill och hur ofta bör sköljningarna göras?

S.P.

Hundutrustning

A. HELLGREN

Skånegatan 87, Stockholm. Tel. 41 27 92

Suomen Palveluskoiraliitto vandringspris



Sedan år 1945 har årligen vid Svenska Brukshundklubbens rikssegrarprov eller svenska mästerskapstävlingar för skydds-, spår-, rapport- och sjukvårdshundar tävlats om det vandringspris, som klubbens motsvarighet i Finland, Suomen Palveluskoiraliitto, för detta ändamål såsom gåva överlämnat till klubben.

Det vackra priset utgöres av en 42 cm hög bronsstatyett, föreställande den finska schäferhunden Raimo Marjaniemen Marski, som deltog i striderna på Karelska näset 1939—1940 samt på Ishavsfronten fr. o. m. 1941. Raimo blev Finlands första krigshundschampion. Konstnären är den kände skulptören Aron Ravander-Raus.

Statyetten är utförd i endast tre exemplar av vilka ett överlämnats till president Mannerheim och ett till Svenska Brukshundklubben.

Enligt för vandringspriset gällande bestämmelser tävlas därom vid SBK:s rikssegrarprov (SM) för skydds-, spår-, rapport- och sjukvårdshundar. Priset tillfaller för ett år bästa hund oberoende av grupp, dvs. den gruppsegrare, vilkens uppnådda poängtal är högst i förhållande till det högsta möjliga. Såsom ständigt egendom tillfaller priset den förare, som under 10 år erövrat priset det flesta antalet gånger, dock under förutsättning att denne alltjämt lever. Skulle någon icke ha er-

slakteri i Narvik med en sju sjungande aptit. Våra valpar, som under turen passade på att fylla 6 månader, klarade sig märkvärdigt fint trots den sista besvärliga leden. Enda svårigheten hade varit att få hundmaten att räcka till. Valparna kunde ju ej klövjas, och de fyra äldre fick alltså bära mat även för två valpar, vilka med sin stormande aptit gjorde slut på hundmaten allt för snabbt.

Kiruna i oktober 1954

Arne Svalander

hållit mer än en inteckning i priset, fortsätter detta att löpa intill dess någon får minst två. Samma regel gäller om flera personer skulle ha lika många inteckningar.

Följande förteckning upptar dem, som hittills erhållit inteckning i priset.

- 1945: Dixi 806 NN, sch (sph-gr), ägare H. Gehlin, Uppsala.
 1946: Samma som 1945.
 1947: Ch Robbin 415 SS, sch (rp-gr), ägare H. Wendin, Uppsala.
 1948: Master Kid 6917 VV, dob (skh-gr), ägare I. Ahlund, Västerås.
 1949: Hyski av Asabo 5199/46, sch (sph-gr), ägare S. Josefsson, Linköping.
 1950: Säterjäntans Orm 5121 UU, sch (sph-gr), ägare Stadspolisen, Norrköping, förrare E. Wing.
 1951: Garms Eros 5947/47, sch (sph-gr), ägare E. Lundqvist, Sundbyberg.
 1952: Asagårdens King Dark 4926/49, collie (rph-gr), ägare Siv Fröjd, Stockholm.
 1953: Duncan v d Welandschmiede 12923/50, sch (rph-gr), ägare H. Westman, Västerås.
 1954: Samma som 1953.

Efter den nu utlupna 10-årsperioden har sålunda två personer, hrr Gehlin i Uppsala och Westman i Västerås, båda två inteckningar i priset, medan sex personer har en. Tävligen om priset fortsätter alltså, intill dess någon erhållit tre inteckningar däri.



En vacker rottweilertik **Heijkas Saba**, med 3 cert i år har till husse vinnaren av bilen i Försvarslotteriet, herr Olle Pettersson, Sthlm.

**DRAGHUNDSUTRUSTNING,
PULKOR, SKYDDSÄRMAR M. M.**

billigt

A. HELLGREN

Skånegatan 87, Stockholm. Tel. 41 27 92

FRÅN LOKALAVDELNINGARNA

Borås

Hallå! Hallå! Här vare SBK-arna i Borås, som tittar ut lite mellan skurarna. Ja, ni vet väl gott folk, att vi enbart under oktober månad begåvades med över 700 mm regn. Nu håller det emellertid upp en stund och då tänkte vi passa på och skicka en liten hälsning till övriga SBK-are. Samtidigt medföljer en liten rapport om vad sig tilldragit haver.

Vi började det nya året starkt. Enhälligt omvalde vi Bror Eskel, allas vår "Brolle", till ordförande för arbetsåret 1954, som det så vackert heter i protokollet. I övrigt omvalde vi några gamla pålitliga kämpar och nyvalde ett antal "yngre och lovande", som snart visade sig vara "matnyttiga". En pampig årsfest skulle vi förstås ha, och som ett led i träningen till denna ställde vi till med en maskeradbal på Brukshundgården med sköna och eldiga kvinns och dansanta kavaljerer. Ja, resten förstår ni väl själva. När vi så vilat ut efter maskisens strapatser var det dags för årsfesten, som gick av stapeln i gammal god stil. Sång och musik, mat och potatis, inga onödiga tal men klackarna i taket och dans till långt in på dagen därpå. Men tro nu inte att vi bara har fester och roar oss. Nix, mina vänner. Vi har i år byggt till Brukshundgården, som nu är så rymlig att "Brolle" helt ohämmad kan släppas lös i hambo utan risk för kollisioner med oss övriga kvantingar. Ja, det kan inte hjälpas. Sanningen måste fram. Naturligtvis skall det bli fest igen. Återinvigningsfest. Pampigt namn eller hur? I handlingen inträder nu något mycket fint, kanske det finaste vi kan framvisa i vår klubb, nämligen våra damer, som troget och träget slavar och sliter söndag efter söndag och dagarna dessemellan också för att vi gubbar ska ha det så trivsamt som möjligt. Damerna erbjöd sig att ta hand om festarrangemangen och smånigom inbjöds vi till "Vårdshuset Röda Hund", där vi pysslades om, som om vi varit mitt i den värsta smekmånad.

Våren var rätt sen, men när det blev så pass torrt att vi kunde vistas utomhus någorlunda regelbundet satte vi i gång med den sedvanliga dressyrkursen, som i år blev två. Den ena för brukshundar, ledd av Gunnar Hegg, och den andra för sällskapshundar, med Bror Eskel som domptör. Ett 30-tal hundar deltog, och efter kursens slut blev det examen i hundskolan. Med glädje konstaterades att resultatet var mycket gott. De bägge instruktörerna avtackades varmt av deltagarna.

På tävlingsbanorna har våra hundar skött sig med den äran. Mycket trevlig blev damernas egen tävling. Spår 500 m och appellklassens appell. Med liv och lust kämpade våra bättre hälfter. Blev det en liten miss, så togs

denna med gott humör. Om man vann eller kom sist, hade inte så stor betydelse. Segrare blev i alla fall Ester Eskel med gamle pålitlige Jack och jumbo blev . . . , ja, det blev visst någon annan.

Damerna ursäktar oss säkert om vi trots allt till årets händelse på tävlingsbanan utnämner Knut Magnussons och hans schäfer Max' seger i spårhundsklassen vid årets Svenska Mästerskap i Nyköping. En välförtjänt belöning till ett väl samspelt ekipage, som på månadmötet därefter avtackades och gratulerades av Bror Eskel, som dessutom överlämnade vackra blomster, varpå vi övriga fick vara med och hurra för Knut och Max. Det gjorde vi så gärna.

Men det har tränats och tävlats rätt flitigt av flera förare i sommar, och framgångarna har inte uteblivit. Till segrarklassen för spårhundar har sålunda uppflyttats Nils Björklunds schäfer Silverlyans Bojar och Conrad Scholandens schäfer Bing samt Ake Sikbys dobermannpincher Robb. I högre klass för spårhundar återfinns numera Kurt Petterssons schäfer Pirre av Ulvsäter, till vardags kallad Urpo. Till samma klass har också följande rapporthundar uppflyttats: Stig Lagers schäfer Lex och Gunnar Pällbys boxer Havs-klippans Honeur, mer känd som Bunter. Sedan har vi ett antal ungdomar som är på väg, men till dem ska vi återkomma en annan gång.

På Barnens Dag deltog vi med ett par ekipage i kortegen, och vi vågar nog påstå att vårt deltagande blev ett mycket populärt inslag i festligheterna.



Vid våra månadmöten och andra träffar brukar vi ha både nyttiga, trevliga och intressanta inslag. En kväll gästades vi av stadsveterinär Per Jonsson, som talade om hundens sjukdomar, tillsyn och vård. Dagen efter SKK:s stora utställning i Göteborg kom köpman H. A. Fogelberg, Malmö, på besök. Han gav råd och tips i hund- och utställnings-

frågor. En annan kväll hade vi en programpunkt som fått namnet "Triangelndrama", och visade sig vara en diskussion mellan domare, tävlande och funktionärer. Det blev ett "drama" i allas smak. Kvällen räckte inte till, utan vi fick åtskiljas för att träffas senare och fortsätta.

Så ber vi till sist att få tillönska alla SBK-vänner ett gott slut på det nu snart tilländalupna året, och samtidigt som vi tackar för gott samarbete tillönska vi er alla ett framgångsrikt år 1955.

Hald

Hässleholm

Hässleholms-avdelningen av SBK har legat nere något år, men startade igen på nyåret, fick en utmärkt pånyttfödelse och har på den korta tid som gått noterat anmärkningsvärt bra resultat. Nu fanns det också goda förutsättningar eftersom man hade den gamla föreningens stuga att övertaga och när därtill goda instruktörer och energiska ledare lyckligtvis dök upp var det inte så konstigt att klubben fick en fast förankring i stadens föreningsliv.

Vid starten, som föregicks av god reklam, bl. a. i pressen, antecknades 32 medlemmar och en av stadens största sammanträdeslokaler var fullsatt av intresserade hundvänner. Dessa blev ännu mera intresserade för uppgiften sedan fanjunkare Lundqvist från Hälsingborg populärt kåserat om sättet att göra "folk" av hundar. För popularitetens höjande hade sedan anordnats samkväm med film och föredrag. Klubben skaffade sig alltså en utmärkt good will och det kan nämnas att ordförandens hund ytterligare spådde på denna genom att norpa ett par tjuvar-rymlingar, som annars förmodligen fortsatt sina bravader. Kallelsen att utföra detta uppdrag låg nära till hands eftersom ordföranden själv för tillfället vikarierade som kriminalöverkonstapel. Man gissar säkert inte fel om man förut-säger att flera bovar — tillgång saknas inte — får stifta bekantskap med Dolf och hans kamrater.

Svansen upp var det när klubben fick i uppdrag att vara medarrangör vid Kennelklubbens stora utställning i Hässleholm. Styret och andra energiska medlemmar jobbade friskt på med de olika arrangemangen och efteråt fick man höra att det var en verkiigt välordnad utställning, vilket underströks ytterligare i en bukett rosor i fackpressen. Man hade också lyckats hitta en söndag med strål-lande väder. Avdelningens kassör strålade i kapp med solen.

Genast efter starten blev det full rusning till träningsplatsen, som var T 4 ridhus, och där kunde man strax räkna till ett femtontal brukshundar och lika många sällskapshundar. Brukshundarna blev dock så småningom mera sällskapliga än sällskapshundarna, vilka i normal utsträckning drog sig undan från fort-

satt uppfostran. En ordentlig stamtrupp höll sig dock kvar och när Lundaavdelningen i våras hade bruksprov för alla klasser vågade man skicka i väg en kvartett hundar, varav 75 procent godkändes. En av dem var t. o. m. så pass att den genast stack upp i nybörjar-klassen.

I vintras arbetade man med dragtjänst och en lång tid kunde man se hundar som var ute med pulkor. Nya kurser planeras under den kommande hösten.

Styrelsefunktionärer är: Kriminalkonstapel Carl Wendén, ordf., målare Stig Flinck, v. ordf., överfurir Werner Nilsson, sekr. och snickare Carl Svensson, kassör.

E. L. L.

Mariestad

Det är första gången under sin femåriga tillvaron, som Mariestads Brukshundklubb tar denna tidnings spalter i anspråk. Det har emellertid inte blivit av tidigare.

Brukshundsrorelsen i Mariestad torde vara den äldsta i Skaraborgs län. Den började egentligen år 1947, då som underavdelning till Föreningen Brukshundarna i Göteborg. År 1949 startade man egen klubb, och denna har sedan orförtrudet arbetat vidare. Ett tag var vi ensamma här i länet. I grannstaden Skövde, den enda klubben i länet vid sidan om Mariestads, låg verksamheten nere ett par år, nu bedrivs emellertid där ett mycket energiskt och målmedvetet arbete. Likaså har en klubb startat i Lidköping, vilken lovar mycket gott för framtiden.

Första gången här hölls officiella bruksprov var år 1950. De senaste två åren har fanjunkare Sven Nyberg, Uddevalla, varit här som domare jämte klubbens egna krafter. Vi har nämligen själva inom klubben två domare. Fanj. Nyberg, för vilken framförallt småklub-barna ligger varmt om hjärtat, har varit oss till mycken hjälp och uppmuntran i vårt arbete. Det är mest hundar av collierasen, som vi kommer i kontakt med, det finns mycket collie i Mariestad vilken ibland kallas collie-staden. Men vi har en liten god schäferstam också i vår klubb och den stammen är i stadig tillväxt. År 1953 öppnades en underavd. i Töreboda köping, där har vi flera goda och intresserade medlemmar. Så gott som årligen anordnar klubben uppvisningar, vilka samlar stor publik. Numera har vi en särskild uppvisningstrupp, som en av våra instruktörer, Walter Odén, trimmat på ett förtjänstfullt sätt. Under hösten har vi haft en klubb-tävling mot Skövde. Vi hoppas att Lidköping kommer med nästa gång, så att det blir trestadstävling.

Klubbens medlemmar har under de gångna fem åren deltagit 23 gånger i officiella bruksprov och därvid erövrat 10 första placeringar, därav en med cert, jämte 3 andra placeringar, därav en med certpoäng. En enda av placeringarna har tagits på hemmaplan. Även i de andra fallen har placeringarna varit hedran-

de. Vidare har vi hundar som klarat armé-cert, inte bara bevakningshundar utan även patrullhundar. Polisen har några gånger begärt hjälp från klubben, när det gällt skallgång. Någon gång har vi även skött bevakningen vid motortävlingar.

Att vi i höst firat vår klubb femåriga tillvaro med ett trevligt samkväm bör heller inte förglömmas. Vår stora önskan är nu en klubbstuga och lite bättre tillslutning från hundägares sida. Båda sakerna kanske kan förverkligas. Andan inom klubben är god, vi ser förhoppningsfullt framtiden an.

N. T.

Lidköping

Vår klubb är en ung livaktig klubb. Som så många andra har vi dock svårigheter med kassan och det ringa medlemsantalet. För att få in ett tillskott till kassan och för att propagera för hundsporten ordnade vi en hunduppvisning den 19 september här i staden. Då vi emellertid själva inte har ett tillräckligt stort antal med bra hundar att uppvisa, fick vi hjälp av systerklubben i Trollhättan, som kom hit en busslast med folk och ett dussin hundar. Tillsammans med våra egna hundar blev det ett riktigt imponerande antal.

Trots att vi valde den 19 september, alltså själva valdagen, blev det en stor och intresserad publik på ca 3—400 personer. Vi hade turen få tag i numera boråsaren Nisse Björklund, som välvilligt ställde sig till förfogande och på ett sakkunnigt och trevligt sätt kommenterade hundarnas prestationer för publiken.

Programmet inleddes med en parad och presentation av alla hundarna. Därefter uppvisades en mindre grupp i appellklass. Sedan följde en annan grupp med hundar i nybörjarklass jämte olika enskilda prestationer av dessa hundar. Man märkte att publiken var med på noterna och verkligen intresserad. När t. ex. Arne Augustssons schäferhund Tarzan klättrade på stege och när Alrik Lundins schnauzer Negus hoppade 1,35 m fritt höjd-hopp, kände man publikens intensiva intresse och koncentration inför dessa prestationer. Att Negus hoppade under ribban första gången berodde enbart på att husse ställde ett lägre hinder under själva ribban. När detta försvann siktade Negus genast högre och klarade hindret elegant. Det "stora" numret i programmet var K. A. Johanssons skyddshund Joggi i arbete. Han fångade med lätthet en "ful bov", när denne försökte stjäla en handväska från en intet ont anande dam. Joggis sätt att utföra sitt arbete var upplivande att se, intresserad och med glädje gav han noga akt på sin husses kommandon och inte minst bovens uppförande. Detta var givetvis ett publiknummer av stora mått och applåderades också livligt. En av våra egna hundar, Hans Vöglers schäferhund Rapp, hade också ett litet publiknummer, som gjorde stor

succé, nämligen apport över hinder av en 3 m lång bräda. Kanske han hjälper oss en gång att bygga en klubbstuga, något som ännu blott är en dröm.

När uppvisningen, som också gynnades av vådrets makter med strålände sol, var över, hade vi i klubben en känsla av att ha kommit en bra bit på väg i vårt arbete att föra fram klubben och göra god hundpropaganda.

Till Trollhättans Brukshundklubb och till Nisse Björklund vill vi så här lite mer offentligt framföra vårt varmaste tack för all hjälp och vi hoppas att även de fick ut något att minnas av sin söndag här i Lidköping. Med vänlig klubbhälsning.

Hans Johnsson

Borlänge

En viktig milstolpe i Borlänge SBK-avd åtta-åriga tillvaro har nu uppnåtts genom förverkligandet av vår nya klubbstugas invigning, vilken firades i dagarna två den 13 o 14 november. Närvarande vid denna festlighet var bl a representanter för övriga Dala-klubbar, vilka gratulerade med tal och presenter. Stadens representant hörde också till gratulanterna och gav i tal uttryck för sin beundran över avdelningens mycket goda resultat.

Vi har alltså en magnifik klubbstuga genom några medlemmars helhjärtade insats och gåpåaranda. Stugan, vilken är av timmer, är 8×5 meter utvändigt mått och innehåller ett större rum, möblerat med bl a två långbord samt s k stapelbara stolar av vilka vi har fyrtio st, allt mottaget som gåva. I ett hörn av rummet finnes en öppen spis, även den en gåva av en numera avliden klubbmedlem. Innanför det stora rummet finns ett litet kök med utrustning och därintill ett kapprum, där vi eventuellt skall kunna ha filmapparater, utan att behöva göra intrång i det större rummet. I övrigt finns en hel del saker i stugan som skapar trivsel och glädje, såsom årets DM-pris i bruksprov, vilket i år hamnade i Borlänge och som bör passa utmärkt på samma plats även kommande år.

Borlänge-avd har även i år haft officiella bruksprov för alla grupper och klasser. Dessa tävlingar genomfördes i vackert men något blåsigt väder. Vår avdelnings hundar skötte sig mycket bra trots hård konkurrens.

Den 8 aug var en dag vi här i klubben länge väntat på; då höll Svenska Kennelklubben sin första utställning här i Folkparken. Ca 3000 personer besökte utställningen och 300 hundar av olika raser ställdes ut för bedömning. Axel Hellgren och schäfrarna, vilka var utställningens största grupp, tilldrog sig mesta intresset. Kennelklubben, eller varför inte SBK, är välkomna åter hit till Borlänge; intresset för utställningar här av detta mera ovanliga slag är stort och hundarna är populära. Vår klubb kunde även inkassera en icke föraktlig summa för vårt arbete utfört i samband med utställningen.

Även andra tillfällen till förtjänster har erbjudits, t ex för vakthållning vid motortävlingar samt fester. Dessa pengar jämte insamlade medel å lista skall vi så småningom överlämna till centralstyrelsen enligt ESKO:s appell.

Så till sist några rader om det kvinnliga inslaget i vår klubb. Damerna besitter både arbetsvilja och initiativkraft; utan dem ingen klubbstuga, inga hundar att tävla med eller att ställa ut. Omvårdnad har våra klubbdamer tagit som uppgift. De vill att vi och våra hundar skall trivas och det kommer vi alla säkert att göra under kommande år. Därför tackar vi alla dessa framåtbesjälade klubbmedlemmar.

Gösta Bjurman

Malmö

SBK-hund från Malmö fann den vilsegångne gossen

Fredagen den 10 december hade en liten gosse försvunnit från hemmet i Svedala och givit sig till skogs. På kvällen kallades hemvärn, scouter m. fl. till hjälp att söka efter honom. Sedan man sökt förgäves under sex timmar kom någon på tanken att begära hjälp från SBKs Malmöavdelning. Sex minuter efter telefonpåringning till avdelningens sekreterare, var en liten trupp hundar med förare på väg till Svedala.

I mörker och regndis, på marker som redan var grundligt upptrampade, sattes hundarna att söka. En timme senare var gossen funnen. Det var Åke Johanssons Assie, välkänd från tävlingsbanorna, som under stövning fann gossen, där han låg och sov på en plats, som sökmanskap tidigare förgäves kretsat omkring. Hunden gav skall och därefter återstod endast för föraren att återbördna gossen till de överlyckliga föräldrarna.

För det snabba effektuerandet av kallelsen till hjälp och för det lyckade resultatet framförde landsfiskalen i distriktet till klubben uttryck för sin beundran och tacksamhet.

Heder åt sådana SBK-are!

Obs.! RESULTATLISTOR

från Göteborgs- och Malmöutställningarna och från höstens bruksprov inflyter i nästa nummer av denna tidning.

SBK-medlemmar

Verka för att ägare till brukshundar blir medlemmar i SBK.



Veterinära frågor besvaras

Professor Birger Carlström vid Veterinärhögskolan och praktiserande veterinären Einar Dunge besvarar här frågor i veterinära spörsmål från Brukshundklubbens medlemmar

Frågorna bör tillställas redaktionen under centrala kansliets adress skriftligt och med angivande av fullständigt namn och adress samt lokalavdelning som den frågande tillhör. I tidningen publiceras dock frågan endast med angivande av frågeställarens signatur eller pseudonym.

Fråga:

Kan man säga något om orsaken till uppkomsten av furunkulos? Kan sådan botas effektivt och kan hundägaren själv vidtaga några åtgärder som är av nytta

E.M.

Svar:

Om med furunkulos avses den form av sjukdomen som är lokaliserad till tassarna, huvudsakligen mellan tårna, och där manifesterar sig med större eller mindre abscesser, måste vi medge, att vi ej helt känner orsaken. Det är uppenbart, att en infektion ligger till grund för abscessbildningen, men å andra sidan visar sjukdomen så utpräglad tendens till recidiv, att man måste anta, att det också måste ligga

några särskilda anlag eller svaghetsmoment till grund för sjukdomen. Sålunda har det från många håll framförts att om tassarna är så byggda, att stark friktion uppkommer mellan tårna, detta skulle ge anledning till en uppluckring av huden med benägenhet för infektion. Detta är dock endast en teori.

Vid redan föreliggande furunkulos å tassarna kan ägaren hålla dessa rena genom tvättningar med sprit eller något annat lämpligt desinfektionsmedel, t. ex. Desivon, vilken behandling upprepas flera gånger dagligen eller för varje gång hunden förorenat tassarna. Beträffande motion är meningarna något delade. Det är uppenbart, att så länge sjukdomsprocessen är akut, skall hunden hållas i vila, tills läkning inträtt. Därefter torde det vara fördelaktigt att motionera hunden på torr mark, gärna på sådan väg att tårna vid nedtrampet föras isär (kullrig väg). Nyare antibiotica, såsom penicillin eller framför allt aureomycin, har visat sig göra god nytta. Men även efter behandling med dessa medel uppkommer gärna recidiv. I mera svårartade fall bör specialist rådfrågas.

Einar Dunge

Birger Carlström

Leg. veterinär

EINAR DUNGE

Anders Reimers väg 8,
Stockholm Sv (buss 30)

Mottagning och sjukbesök efter överensk. per tel. Personlig tel.-tid säkrast kl. 7.30—8.30: 68 10 72. Tel.-passning 52 23 54.

Ursäktat mitt namn är Boman

eller

Det var i vår ungdom . . .

I nummer 4 av denna tidning var under ovanstående rubrik införd en bild av en klubbmedlem tillsammans med hund, visande hur han såg ut för 55 år sedan då han sysslade med dressyr.

I nummer 5 visade vi också en mycket ung dam i lätt klädsel, som just lärde sin hund att apportera.

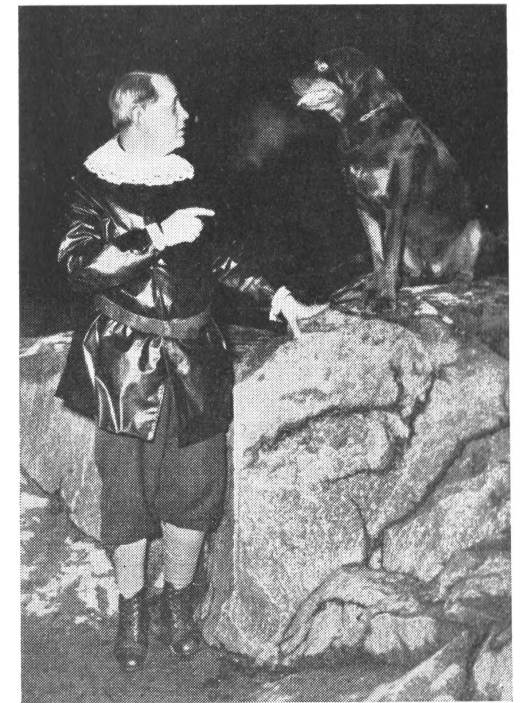
Ganska många läsare har försökt sig på att gissa vilka de två var. Den första bilden har endast en läsare givit rätt lösning på, och denne har t.o.m. varit duktig nog att gissa rätt även på andra bilden. Det måste givetvis belönas med ett pris. Eftersom pristagaren är en dam, fru (eller kanske fröken) Karin Nordling, Stockholm, så passar det bra om priset blir en rättighet (= skyldighet) för henne att i nästa nummer av denna tidning låta publi-

cera ett foto av henne själv, med eller utan hund, i ålder närmast de ovan nämnda ungdomarnas. Klädsel ungefär som damens i nummer 5. Fotot torde sändas till klubbens centralkansli, Mosebacketorg 1, Stockholm, före den 25 januari. Redaktören kommer dessutom att personligen översända en julklipp såsom extrapris.

Hedersomnämmande förtjänar Ingegerd Sjögren, Fittja, och Tage Andersson, Enköping, som gissat rätt på bilden i nummer 5, vilken föreställde skådespelerskan Märta Thorén, uppfödd av kennel Barrsäter, vars schäferhundar Harras och Dixi hon bl. a. effektivt bidragit till att dressera.

Vad beträffar bilden i nummer 4, som synes ha varit svårare att klara för dem som icke liksom pristagarinnan många gånger träffade samman med föremålet redan på 1800-talet, så kan vi nämna att det kom in gissningar på både Jussi Björling, troligen beroende på att det tydligt syntes på bilden vilken vacker sångröst som fanns fördold i strupen, och Sir Winston Churchill, vilket måste ha berott på att vederbörande trodde att det var en cigarr som användes att peka med.

För dem som icke kunnat gissa rätt visar vi nu en bild av samme unge man ett år äldre än på första bilden. Han har här nästan vuxit ur kolten.



Nu ser givetvis alla vem det är? För dem som ändå inte gör det, återfinnes lösningen på omstående sida. God Jul!